

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμά, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πάτριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἔΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περιοδὸς Β'.—Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 3 Αὐγούστου 1896

Ἔτος 18^{ον}.—Ἀριθ. 31

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 237)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η ΠΛΕΟΥΣΑ ΝΗΣΟΣ

Γνωρίζομεν ἤδη ὅποια ἦτο ἡ θέσις τῶν ναυαγῶν κατὰ τὴν 27 Ὀκτωβρίου. Ἐν ᾧ ἤλπιζον ὅτι θὰ παρέρχοντο ὑπὸ τοῦ νοτίου ρεύματος, ὥστε νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἀσιατικὴν ἀκτὴν, εἶχον ἤδη ἐμπέσει εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ βορρᾶ, τὸ πρᾶσσόν αὐτοὺς πρὸς τὴν Παγωμένην θάλασσαν!

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ οὔτε εἰς τὴν δεινότεραν θέσιν δὲν ἐγκαταλείπει τὸν ἄνθρωπον ἡ ἐλπίς, ἤλπιζον ἀκόμη οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι, ὅτι ἡ πλέουσα νῆσος των θὰ συνήντα κανένα ἰσχυρὸν παγόβραχον καὶ θὰ ἐσταμάτα, ὅτι ταχέως, ἀνυψουμένης πάλιν τῆς θερμοκρασίας, θὰ ἐστερεοποιεῖτο ὀριστικῶς ἡ θάλασσα τοῦ πορθμοῦ καὶ περὶ πλέον, ἀφίνοντες τὴν Εὐδρομον Οἰκίαν, θὰ μετέβαινον εἰς τὴν Νουμάναν, ὁπότεν θὰ ἐπέστρεφον νὰ τὴν παραλάβουν μὲ ρέννους.

Ὁ κύριος Σέργιος προσεπάθει μὲ ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα νὰ ὀρίσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ρεύματος. Εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην, τὴν ἀρκετὰ δύσκολον, ἀφίερων τὰς ὀλίγας ὥρας τοῦ φωτός, καθ' ὅς ἡδύνατο νὰ παρατηρῇ καὶ νὰ ἐξετάζῃ. Ἐπὶ τέλους το εὗρεν. Ἡ πλέουσα νῆσος διηυθύνετο πρὸς τὰ βορειοδυτικά. Ἐκτὸς τούτου ὁ κύριος Σέργιος ἡδυνήθη νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὁ πνέων ἄνεμος, ἰσχυρότατος πάντοτε, ἦτο νοτιοανατολικός. Ταῦτα ἦσαν ἀρκετὰ εὐχάριστα καὶ ἔσπευσε ν' ἀναγγεῖλῃ τὸ πόρισμα τῶν παρατηρήσεών του εἰς τὸν Κασκαμπέλ.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας. Διευθυνόμεθα λοιπὸν ἐκεῖ ὅπου θέλομεν! Ἐ, δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα αὐτό. Ἀλλὰ τί γύρον θὰ ἐκάμαίμεν, ὁ Θεός το εἰξεύρει!

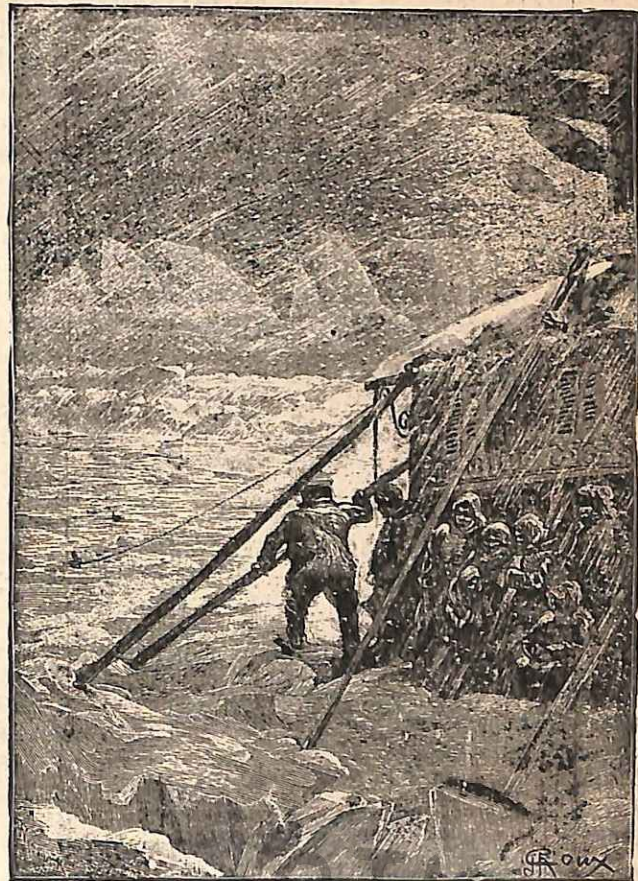
Τότε οἱ ναυαγοὶ ἐνησχολήθησαν νὰ ἐγκατασταθῶσιν ὅσον ἡδύνατο καλλίτερα, ὡς εἰάν ἡ διαμονὴ των ἐπὶ τῆς πλεούσης νήσου ἐμελλε νὰ παραταθῇ

ἐπὶ πολὺ. Πρὸ παντὸς ἀπεφάσισαν νὰ διαμείνουν ὑπὸ τὴν στέγην τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας». Ἡ Κορνηλία, ἡ Καγέττη καὶ ἡ Ναπολέαινα εἰσῆλθον πάλιν καὶ ἐπεμελήθησαν τὰ τοῦ μαγειρείου, τὸ ὅποion εἶχεν ἐγκαταληφθῇ ἀπὸ εἰκοσιτεσσάρων ὥρων. Τὸ γεῦμα ἡτοιμάσθη μετ' ὀλίγον καὶ ἐκάθησαν ὅλοι εἰς τὴν τράπεζαν, ἡ ὅποια, ἂν ὅχι ὅσον ἄλλοτε φαιδρά, ἐνεδυνάμωσε καὶ ἐνεθάρρυνε τοὺς συνδαιτυμόνας, τοὺς τόσοσιν σκληρῶς δοκιμασθέντας ἀπὸ τῆς ἀνυχωρήσεώς των ἐκ τοῦ Διομήδους.

Οὕτως ἔληξεν ἡ ἡμέρα. Κατὰ τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας, 28, 29, 30 καὶ 31 Ὀκτωβρίου δὲν ἐπῆλθεν οὐδεμία ἀλλοίωσις. Ὁ αὐτὸς ἄνεμος ἐξηκολούθει, ἡ αὐτὴ ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις ἐν γένει.

Ὁ κύριος Σέργιος ὤρισε μετὰ προσοχῆς τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἐκ πάγου νησίδος. Ἦτο ἐν ἀκανόνιστον τραπεζοειδές, μήκους 350—400 ποδῶν, πλάτους δὲ περίπου 100. Τὸ τραπέζιον τοῦτο, ὑψηλότερον κατὰ τὰ ἄκρα καὶ ἐλαφρῶς κοῖλον κατὰ τὸ κέντρον, δὲν παρουσίαζεν οὐδὲν ράγισμα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του. Ἦτο ἀρκετὰ στερεόν καὶ ὡς ἐφαίνετο μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον, θὰ ἡδύνατο νάντιστῇ καὶ κατὰ τῶν κυμάτων καὶ κατὰ τῆς θυέλλης.

Ὅχι ἄνευ μεγάλων κόπων ἡ Εὐδρομος Οἰκία μεταφέρθη εἰς τὸ κέντρον. Ἐκεῖ ἐστερεώθη καλῶς διὰ δοκῶν καὶ σχοινίων, ὥστε δὲν ὑπῆρχε πλέον κίνδυνος ἀνατροπῆς. Τὸν μέγιστον τῶν κινδύνων ἀπετέλουν ἡδη αἱ συχναὶ συγκρούσεις τῆς νησίδος πρὸς πελωρίους ὀγκοπάγους, ἀποσπωμένους καὶ φερομένους μὲ μεγάλην ὀρμὴν κατ' αὐτῆς. Ὁ ἐκ τούτου παραγόμενος κλονισμὸς ἦτο τοιοῦτος, ὥστε

Οἱ ναυαγοὶ ἐδρέχοντο, ἐκρύβοναν... (Σελ. 238, στήλ. 6^η.)

πολλάκις, ἄνευ προφυλάξεων τινῶν λαμβανόμενων ἐγκαίρως, τὰ πάντα θὰ ἐθραύοντο ἐντὸς τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας». Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡ νησίς των ἐκινδύνευε νὰ θραυσθῇ εἰς μυρία τεμάχια. Διὰ τοῦτο, ἅμα ἐβλεπον μακρόθεν ἐρχόμενον, κανένα ὀγκοπάγον, ὁ Σέργιος καὶ οἱ σύντροφοί του συνηθροίζοντο ὅλοι περὶ τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας», πλησίον ἀλλήλων στενῶς. Τί φοβερόν θὰ ἦτο νὰ ἐθραυματίζετο αἶφνης ἡ νησὶς των καὶ νὰ πεχωρίζετο καθείς ἐπὶ χωριστοῦ τεμαχίου! Διὰ τοῦτο ὁ Γιάννης, εἰς τοιαύτας στιγμὰς προσεπάθει πάντοτε νὰ εὕρισκεται πλησίον τῆς Καγέττης.

Τὴν νύκτα ὁ Σέργιος, ὁ Κασκαμπέλ, ὁ Γιάννης καὶ ὁ Μακρολέλεκας ἠγρύπνουν διχοδικῶς. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ

πυκνού σκότους, διαφαίνοντο οί πελώριοι εκείνοι λευκοί ὄγκοι, οί κινούμενοι ὡς φαντάσματα. Μεθ' ὅλην τὴν οὐρίχλην, ἡ σελήνη, χαμηλὰ ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, διέχεεν ὥχρον τι φῶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἡδυνάτο τις νὰ διακρίνῃ τοὺς ὀγκοπάγους εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν. Ἀκούοντες τὴν κραυγὴν τοῦ ἀγρυπνοῦντος, ἡγείροντο ὅλοι ἐπὶ ποδὸς καὶ περιέμενον ἐναγωνίως τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συγκρούσεως. Συχνὰ ἡ διεύθυνσις τοῦ ὀγκοπάγου μετεβάλλετο καὶ δὲν ἡγγίζε τὴν νηίδα· ἀλλ' ἐνίοτε ἡ σύγκρουσις ἐπὶ ἤρχετο καὶ ὁ κλονισμὸς ἔθρουε τὰ σχοινία καὶ κατέρριπτε τὰς δοκούς, τὰ στηρίγματα τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας.

Καὶ ἡ θερμοκρασία ἐξηκολούθει νὰ μὲν ἄμετάπητος καὶ ἡ θάλασσα, ἡ σχεδὸν πολικὴ ἐκείνη θάλασσα νὰ εἴναι πλωτὴ κατὰ τὴν πρώτην ἐβδομάδα τοῦ Νοεμβρίου. Ὅποια ἐξαιρετικὴ κακοτυχία! Τοῦλάχιστον ἂν διήρχετο μακρόθεν κανὸν πλοῖον ἀλιευτικόν, καθυστερήσαντός τινος φαλαίνοθηρα, θὰ ἠδύναντο νὰ τῷ κάμουν σημεῖον, νὰ ἐλκύσουν τὴν προσοχὴν τοῦ δια πυροβολισμῶν. Τὸ πλοῖον τότε θὰ παρελάμβανε τοὺς ναυαγούς καὶ θὰ τοὺς ἔφερεν εἰς κανένα λιμένα τῆς Ἀμερικῆς ἢ τῆς Ἀσίας. Ἀλλ' οὔτε ἔχνος πλοίου! Μόνον πάγοι πλέοντες καὶ θάλασσα ἀπέραντος καὶ ἔρημος!... Καὶ ἐδόξαζον μοιλοτοῦτο τὸν Θεόν, ὅτι εἶχον τοῦλάχιστον τροφὰς ἀρκετάς, ὥστε νὰ μὴ ἀποθάνουν τῆς πείνης, ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας ἀκόμη, εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν!...

Τὴν 2, 3, 4, 5 καὶ 6 Νοεμβρίου οὐδὲν ἀξιοσημείωτον. Μόνον ὁ ἄνεμος ἔβαινε νὰ κοπᾷ καὶ νὰ μεταβληθῇ εἰς βόρειον. Ἡ ἡμέρα τώρα μόλις διήρχετο δύο ὥρας καὶ τοῦτο ἐπέτεινεν ἐπὶ μᾶλλον τὴν φρίκην τῆς θέσεώς των. Τὴν ἐβδόμην Νοεμβρίου, ἡ Καγέττη ἐκτείνασα τὴν χεῖρα πρὸς βορρᾶν, εἶπε:

«Νομίζω ὅτι κάτι βλέπω ἐκεῖ-πέρα, κύριε Σέργιε... Εἶνε ἢ δὲν εἶνε βουνόν; — Βουνόν; εἶπεν ὁ Γιάννης, ὅχι· θὰ εἴνε ἴσως κανένας πάγος.

Καὶ δι' ἐνὸς τηλεσκοπίου παλαιοῦ καὶ ἀτελοῦς—τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο ὁ Μακρολέλεκας κατὰ τὰς παραστάσεις τοῦ θιάσου, ὅτε ἐδείκνυν εἰς τὰ πλήθη τοὺς «κατοίκους τῆς Σελήνης» διάφορα δηλαδὴ ἔντομα, τὰ ὁποῖα εἰσῆγεν ἐντὸς τοῦ σωλήνος, — διὰ τοῦ τηλεσκοπίου τούτου ὁ Γιάννης ἐπεσκόπησε τὸ ὑπὸ τῆς νεαρᾶς Ἰνδῆς ὑποδειχθὲν μέρος.

«Ἡ Καγέττη ἔχει δίκαιον», εἶπεν ἁμέσως.

Καὶ ἔδωκε τὸ ὀπτικὸν ἐργαλεῖον εἰς τὸν κύριον Σέργιον.

«Ναί, εἶπε καὶ αὐτὸς παρατηρήσας, εἶνε βουνὸν καὶ μάλιστα ἀρκετὰ ὑψηλόν».

Καὶ μετὰ νέαν ἐξέτασιν ἐβεβαίωθη ὅτι κάποια γῆ εὐρίσκειτο πρὸς βορρᾶν εἰς

ἀπόστασιν πέντε ἢ-ἑξ λευγῶν περίπου.

Τοῦτο ἦτο σπουδαϊότατον. «Καὶ διὰ νὰ ἔχη τόσφ ὑψηλὸν βουνόν, πρέπει νὰ εἴνε πολὺ μεγάλη, εἶπεν ὁ Γιάννης.

— Πραγματικῶς, ἀπάντησεν ὁ κύριος Σέργιος. Πρέπει νὰ εὐρωμεν εἰς τὸν χάρτην τὴν θέσιν τῆς. Οὕτω θὰ καθορίσωμεν καὶ τὴν ἰδικὴν μας θέσιν.

— Γιάννη, μοῦ φαίνεται ὅτι βγαίνει καπνὸς ἀπὸ αὐτὸ τὸ βουνόν, εἶπεν ἡ Καγέττη.

— Λὲς νὰ εἴνε ἡφαίστειον; ἠρώτησεν ὁ κύριος Σέργιος.

— Ναί, ναί! κ' ἐγὼ βλέπω καπνόν! ἀπάντησεν ὁ Γιάννης, παρατηρήσας πάλιν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου.

Μετ' ὀλίγον ἐπῆλθε τὸ σκότος καὶ τὸ βουνόν δὲν ἐφαίνετο. Ἀλλ' εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἤρχισαν νὰ ἐκλάμπουν φλόγες ἀρκετὰ ἰσχυρῶς.

Παρατηρήσαντες τὸν χάρτην, κατόπι μακρῶν ἐρευνῶν καὶ συγκρίσεων, εὗρον ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς μεγαλονήσου Βράγκελ, ἡ ὁποία πραγματικῶς μεταξὺ τῶν δύο τῆς μεσημβρινῶν ἀκρωτηρίων ἔχει ἐν ἡφαίστειον ἐν ἐνεργείᾳ, σημειούμενον εἰς τοὺς νεωτέρους χάρτας.

Τοῦτου βεβαιωθέντος, ἦτο εὐκολον πλέον νὰ ἐννοηθῇ ἡ ὁδὸς τὴν ὁποίαν ἡκολούθησεν ἡ ἐκ πάγου νησίς, ἀφ' ἧς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν Βερίγγιον πορθμόν.

Μετὰ τὸν παράκτιον πλοῦν, ἔκαμψε τὸ ἀκρωτήριον Σέρδτσε-Κάμεν, τὸν ὄρμον Κολιουτσίνον, τὸ ἀκρωτήριον Βανκαρέμον, τὸ Βόρειον Ἀκρωτήριον καὶ εἶτα εἰσῆλθεν εἰς τὴν διώρυγα τὴν χωρίζουσαν τὴν νῆσον Βράγκελ ἀπὸ τὴν ἀκτὴν τῆς χερσονήσου τῶν Τσουξῆς.

Ἀλλ' ἐξερχομένη τῆς διώρυγος, ποῦ θὰ διευθύνετο; Τοῦτο δυσκόλως θὰ ἡδυνάτο τις νὰ προῖδῃ. Καὶ τὸ δυσᾶρεστον ἦτο ὅτι πρὸς βορρᾶν οὐδεμίαν ἄλλην γῆν ἐσημείωνεν ὁ χάρτης. Ἡ ἀπέραντος ἐκείνη θάλασσα περατοῦται εἰς τοὺς αἰώνιους παγῶνας, τὸ κέντρον τῶν ὁποίων εἶνε αὐτὸς ὁ πόλος!

Ἐν τούτοις, ὁ ἄνεμος ἐξηκολούθει νὰ εἴνε ἀνατολικὸς καὶ ἀρκετὰ ὀρμητικὸς. Τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἀνυψοῦντο μεγάλα καὶ ἔτυπον τὴν πλεύσαν νῆσον μὲ τὴν μανίαν, ὥστε ἐκινδύνευεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ διαρραγῇ. Ἐκτὸς τούτου ἐφθانون καὶ μέχρι τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας ἀπειλοῦντα νὰ παρασκευοῦν πάντας τοὺς ἐκτὸς αὐτῆς εὐρισκομένους.

Κατὰ συμβουλήν λοιπὸν τοῦ κυρίου Σεργίου, ἔλαβον ἀναγκαίως τινὰς προφυλάξεις. Τὴν πρώτην ἐβδομάδα τοῦ Νοεμβρίου εἶχε πᾶσι ἀφθονὸς χιόν· ἐξ αὐτῆς λοιπὸν ἠδυνήθησαν νὰ κατασκευάσουν ἐν πρόχωμα, εἰς τὸ μέρος τὸ ὁποῖον προσεβάλλετο περισσότερο ὑπὸ τῶν κυμάτων. Ὅλοι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν

ἐργασίαν ταύτην. Ἡ χιὼν ἐπατήθη, ἐκτυπήθη, ἐσκληρύνθη καὶ ἀπετέλεσε στερεὸν ἔρεισμα ὕψους καὶ πάχους τεσσάρων-πέντε ποδῶν. Ἐκτὸς τούτου κατασκευάσθη καὶ ἐν περιφραγμᾷ ἐκ πάγου περίξ τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας ἀρκετὰ ὑψηλόν, ὡς θώραξ κατὰ τοῦ ψύχους καὶ τῶν καταιγίδων. Χάρις εἰς τὰ μέτρα ταῦτα δὲν ἐφοδοῦντο πλέον τὰ κύματα καὶ θὰ ἦσαν ἐπὶ τῆς νηίδος τῶν ἀσφαλεῖς, ὥς οὐ θὰ ἐπάγωνεν ἐξ ὀλοκλήρου ἡ θάλασσα καὶ θὰ ἠδύναντο νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν πορείαν των περὶ.

Ἀλλὰ τότε θὰ ἠναγκάζοντο νὰ φέρουν ἐκεῖ τὴν Εὐδρόμου Οἰκίαν, τὴν μόνην ἀλλὰ τόσφ πιστὴν καὶ φιλόξενον στέγην τῆς οἰκογενείας! Καὶ θὰ τὴν ἄφιναν ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσφ τῶν πάγων τῆς πολιτικῆς θαλάσσης, νὰ χαθῇ ἴσως, νὰ καταστραφῇ διὰ παντός! Ὅσῳς τὸ ἐσυλλογίζετο τοῦτο ὁ Κασκαμπέλ, ὕψου τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ κατηράτο τὴν τύχην του, ἀποδίδων εἰς ὑπατιότητα ἰδικὴν του ὅλα ἐκεῖνα τὰ δεινὰ, λησμονῶν ὅτι ὠρεῖλοντο ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς κλέπτας τῆς Σιέρρας Νεβάδας!

Εἰς μάτην ἡ Κορνηλία καὶ οἱ ἄλλοι προσεπάθουν νὰ τὸν παρηγορήσουν. Ὁ Κασκαμπέλ ἦτο ἀπαρηγόρητος... Τὶ ἔγινε λοιπὸν τώρα τὸ θάρρος, ἡ ψυχραιμία καὶ ἡ ἐγκαρτέρησις τοῦ φιλοσόφου;

Ἐν τούτοις ἤρχισε νὰ πασχολῇ τώρα τὸν κύριον Σέργιον καὶ τὸ ζήτημα τῶν τροφίμων. Ἐπρεπε νὰ ἔχουν ἐξήσφαλισμένην τὴν τροφὴν των μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἐξυκολογήσουν τὸν δρόμον των ἐπὶ τοῦ πάγου καὶ ἐκεῖθεν μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ ἐφθάνον εἰς τὴν σιβηρικὴν ἀκτὴν. Δὲν ἠδυνάτο τις νὰ βασισθῇ εἰς τὴν θήραν εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν τὰ θαλάσσια πτηνὰ διήρχοντο ἀραιότατα, ἐν τῷ μέσφ τῆς οὐρίχλης. Ἡ φρόνησις λοιπὸν ἐπέβαλεν ἀπὸ τώρα ἄκραν οἰκονομίαν περὶ τὴν διανομὴν τῶν τροφῶν.

ὑπὸ τειντούς ὅρους ἡ πλέουσα νῆσος, παρασυρομένη ὁλονὲν ὑπὸ τῶν ρευμάτων, ἐφθασε μέχρι τοῦ ὕψους τῶν Ἀνδεγαυικῶν νήσων, κειμένων πρὸς τὰ βόρεια τῆς ἀσιατικῆς ἀκτῆς.

(Ἐπταὶ συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑΞΙΣ

Ὅποιος θέλει νὰ προφθάῃ τὰς πολλὰς δουλιὰς που θάχῃ, δὲς ἐργάζεται μὲ τάξι, κ' ὅχι ὅ,τι κ' ὅπως λάχῃ.

Τακτικὸς ὅς τὰ ἐργ' ἂν μείνης, κάθε τι θὰ κατορθώσῃ, τῶνα πιάνεις τάλα! ἀφίνεις, τίποτε δὲν θὰ τελειώσῃς.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΖΩΟΦΙΛΟΙ ΚΑΙ ΦΥΤΟΦΑΓΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

«Διὰ νὰ φάγωμεν τὸ κρέας ἐνὸς ζῴου, πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ το σφάζωμεν, εἴτε μὲ τὸ μαχαῖρι, ἂν εἴνε ἀρνί, εἴτε μὲ τοὺς ὀδόντας ἂν εἴνε στρείδι, (διότι, μὴ λησμονήτε ὅτι τὰ τζαλπίωρα στρείδια τὰ μασσῶμεν ζωντανά...).

Ἄν ἀγαπῶμεν τὰ ζῷα, δὲν πρέπει νὰ τα σφάζωμεν οὔτε μὲ τὸ μαχαῖρι, οὔτε μὲ τοὺς ὀδόντας.

Ἡμεῖς ἀγαπῶμεν τὰ ζῷα. Ἀρα ἀφ' οὗ δὲν εὐρέθη ἕως τώρα τὸ μέσον νὰ τα τρώγωμεν χωρὶς νὰ τα σφάζωμεν, — ἡμεῖς δὲν θὰ τα τρώγωμεν ποτέ!

Ἐπειδὴ ὁμως κάτι πρέπει νὰ τρώγωμεν διὰ νὰ ζῶμεν, ἡμεῖς θὰ ζῶμεν μόνον μὲ φυτά.»

Μὲ αὐτοὺς τοὺς συλλογισμοὺς, μικροὶ μου φίλοι, ἔρχονται εἰς αὐτὸ τὸ συμπέρασμα οἱ φυτοφάγοι. Αὐτοί, βλέπετε, εἶνε οἱ τελειότεροι, οἱ ἀγνότεροι ζῷοφιλοι. Δὲν περιορίζονται μόνον εἰς τὸ νὰ ποστρέφονται καὶ νὰ καταδιώκουν τοὺς σκληροὺς τυράνους τῶν ζῴων· αὐτοὶ μισοῦν ἐπίσης καὶ τοὺς σφαγεῖς των, τοὺς κρεοπώλας καὶ τοὺς κρεωφάγους. Ἡ ἀγάπη των πρὸς τὰ ζῷα φθάει μέχρι θυσίας. Τὰ ζῷα, λέγουν, ἔχουν τὸ ἴδιον δικαίωμα ἐπὶ τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον ἔχει καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἄρα καὶ τὰ ζῷα πρέπει μόνον διὰ φυσικοῦ θανάτου νὰ ποθνήσκουν. Κάτω λοιπὸν καὶ τὸ ἀρνὶ τῆς σούβλας, καὶ ὁ ζωμὸς τῆς ὀρνίθου, καὶ ἡ ψάρουσα, καὶ τὸ ροσπίφ, καὶ ἡ κοτολέτες, καὶ ἡ κρεατόπητες καὶ ἡ μπριζόλες καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ πολυποίκιλα καὶ ὀρεκτικώτατα φαγητά, τὰ ὁποῖα μὲ τὴν γνῶσιν μᾶς περιέγραψαν οἱ συναγωνισταί τῆς Β' Κυριακῆς, — ἀφ' οὗ διὰ νὰ κατασκευασθῶν, εἶνε πρῶτον καὶ κύριον, ἀπαραίτητος ὁ θάνατος, ὁ βίαιος καὶ σκληρὸς θάνατος τῶν ἑκατομμυρίων ζῴων, τετραποδῶν, πτηνῶν, ἰχθύων, μαλακίων, ὀστρακοδέρμων...

Ἐπειτα—σοὺ λέγουν οἱ φυτοφάγοι, — μήπως ὑπάρχει καμμία ἀνάγκη νὰ σφάζωμεν τὰ ζῷα; μήπως εἶνε ἀπαραίτητον νὰ ποθνήσκουν αὐτά, διὰ νὰ ζῇ ὁ ἄνθρωπος; Πόσαι χιλιάδες τροφῶν ὑπάρχουν ἐκτὸς τοῦ κρέατος! Ὀλίγα φαγητά, ὀρεκτικώτατα καὶ νοστιμώτατα, κατασκευάζονται μὲ φυτά, μὲ λάχανα, μὲ χόρτα, μὲ ἀγκινάρες, μὲ μπάμιες, μὲ ντομάτες, μὲ μελιτζάνες μὲ κουνουπίδια, μὲ μανιτάρια, μὲ σπαράγγια, μὲ ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ ἀλεύρια καὶ τὰ ἔλαια καὶ τὰ αὐγά; Ἐπειτα λησμονεῖτε τοὺς οὖνομασις καὶ θρεπτικώτατους καρπούς, τὴν ζάχαριν, τὸ μέλι καὶ ὅλα τὰ ἐξ αὐτῶν παράγωγα καὶ σύνθετα; Ὑπάρχουν ὠραιότερα πράγματα ἀπὸ τὰ γλυκί-

σματτα, ἀπὸ τὰς κομπόστες καὶ ἀπὸ τὰ χίλια τρωγάλια, τὰ ὁποῖα κατασκευάζουν ἀπὸ φυτικὰς οὐσίας καὶ ἀπὸ καρπούς;

Σημειώσατε δὲ ὅτι ἡ λέξις καρπὸς ἔχει ὅλως ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τοὺς εὐλογημένους αὐτοὺς φυτοφάγους, οἱ ὁποῖοι κολακεύονται περισσότερον, ὅταν τοὺς ὀνομάζουν καρποδίαιτους. Ἄν τὸ σῦκον δι' ὅλον τὸν κόσμον εἴνε ὁ καρπὸς τῆς συκῆς, διὰ τοὺς φυτοφάγους τὸ μέλι εἶνε ὁ καρπὸς τῆς μελισσῆς, τὸ αὐγὸν ὁ καρπὸς τῆς ὀρνίθου καὶ τὸ γάλα ἡ τὸ βούτυρον ὁ καρπὸς τῆς προβατίνης ἢ τῆς ἀγελάδος! Καὶ ἐπειδὴ τα τρώγουν ὅλα αὐτά, δι' αὐτὸ βαπτίζονται καρποδίαιτοι. Εἰ δὲ μὴ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ λέγεται κανεὶς φυτοφάγος καὶ νὰ τρώγῃ ἔξωφρα αὐτὰ τῆς γῆς καὶ μὴ μὲ φρέσκον βούτυρον, — πράγματα, τὰ ὁποῖα καμμίαν σχέσιν δὲν ἔχουν μὲ τὰ φυτά;

Ἄν τοὺς εἶπῃ κανεὶς ὅτι, ναί μὲν καλὴ καὶ ἡ φυτοφαγία, ἀλλὰ τὰ ἐκ κρέατος φαγητὰ εἶνε νοστιμώτερα, τρυφήλότερα, οἱ φυτοφάγοι ἀπαντοῦν μὲ τὸ ῥῆθρον τοῦ Χρυσοστόμου: «Τροφὴν καὶ οὐ τρυφήν». Μὲ αὐτὸ ἐννοοῦν ὅτι ὁ ἄνθρωπος τρώγει διὰ νὰ ζῇ καὶ ὅχι διὰ νὰ τρυφᾷ. Ὑπάρχουν ἄλλαι τέρψεις, πνευματικαί, καὶ αὐτὰς πρέπει νὰ ἐπιδιώκῃ. Ἄν πάλιν τοὺς εἶπῃ κανεὶς ὅτι ἡ κρεωφαγία καὶ ἐπομένως ἡ σφαγὴ τῶν ζῴων ἐπιτρέπεται ὑπὸ τῆς Ἀγίας Γραφῆς, οἱ φυτοφάγοι ἀπαντοῦν ὅτι δὲν εἶνε μόνον ἡ θεικὸς λόγοι πού τοὺς κάμνουν νὰπέχουν τοῦ κρέατος, ἀλλὰ καὶ ὑγιεινοί. Δηλαδὴ ὅτι περισσότερον ἀπὸ τὴν αἵματοχυσίαν, τοὺς φοβίζει ἡ ἰδέα ὅτι τὸ κρέας βλάπτει καὶ ἐξαντλεῖ ταχέως τὸν ὀργανισμόν, ἐν ᾧ ἀπεναντίας ἡ φυτικὴ τροφή τὸν διατηρεῖ, δι' ὃ καὶ οἱ φυτοφάγοι εἶνε οἱ μακροβιώτατοι τῶν ἀνθρώπων. Κεφάλια ἀγύριστα τελοσπάντων αὐτοὶ οἱ φυτοφάγοι! Ὅ,τι νὰ τοὺς πῆς, ἔχουν νὰ σοὺ δώσουν τὴν ἀπάντησιν! Ἀδιαφοροῦν ἂν οἱ ἱατροὶ βεβαιώνουν ὅτι τὸ κρέας δὲν βλάπτει διόλου καὶ οἱ φυσιολόγοι κηρύττουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε φύσει τόσο φυτοφάγος ὅσον καὶ κρεωφάγος.

Ἡ φυτοφαγία εἶνε μία παράδοξις ἀφ' ἑσῶς, φυτρώσας καὶ ἐξαπλωθεῖσα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἰς πολλὰς χώρας τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, πρῶτον δὲ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Εἰς τὸ Λονδίνον π.χ. ὑπάρχουν σήμερον τεσσαράκοντα ἐστιατήρια, μικρὰ καὶ μεγάλα, ἀποκλειστικῶς διὰ φυτοφάγους. Νὰ σὰς εἶπω τὴν ἀλήθειαν, ἤθελα νὰ δοκιμάσω ὀλίγον τὰ φαγητὰ των, διότι, καθὼς ἡ κοίτη, ἡ μαγειρικὴ των, ἡ νηχασμένη νάντια καθιστᾷ τὸ κρέας, ἐφεῖρε νὰ φαγητὰ, τὰ ὁποῖα πολὺ ἐπαινοῦνται. Ἀλλὰ νὰ γίνω ἐντελὴς καρποδίαιτος,

ἂ, μπᾶ, μπᾶ, Θεὸς φυλάξοι... Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα—ἐκτὸς τῶν πτωχῶν χωρικῶν, οἱ ὁποῖοι φυτοφαγοῦν ἐξ ἀνάγκης, — ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ ἐκ συστήματος φυτοφάγοι. Ὁ γνωστότερος μεταξὺ αὐτῶν ἦτο μέχρι τινὸς ὁ κ. Πλάτων Δρακούλης, συγγραφεὺς, ἡδὴ καθηγητῆς τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ὁξφόρδης, ὁ ὁποῖος ἐδημοσίευσε καὶ διαφόρους πραγματείας ὑπὲρ τῆς φυτοφαγίας. Ὁ Δρακούλης ἔχει νὰ φάγῃ κρέας τοῦλάχιστον δεκαπέντε ἔτη! Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν ἐπαθεν οὔτε ἡ ὑγεία του, οὔτε ἡ εὐφυΐα του. Μίαν φορὰν τον εἶδε κάποιος τρώγοντα ἐν αὐγὸν καὶ τον ἠρώτησε, διὰ νὰ τον πειράξῃ:

— Καὶ τὸ αὐγὸν αὐτό που τρώγεις, δὲν εἶνε μία ζωὴ, τὴν ὁποίαν καταστρέφεις;

— Ἀλλὰ τί ἤθελες, ἀπῆντησεν ὁ Δρακούλης, νὰ το ἤψῃς νὰ γίνῃ κόττα, διὰ νὰ τῆς κόψῃς τὸ λαιμό;

Κεφάλια ἀγύριστα τελοσπάντων αὐτοὶ οἱ φυτοφάγοι! Σὰς συμβουλεύω, μικροὶ μου φίλοι, νὰ μὴ τοὺς μιμηθῆτε ποτέ καὶ νὰ τρώγῃτε πάντοτε ὅ,τι σὰς δίδουν οἱ γονεῖς σας! Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον. Ἄς εἴμεθα ζῷοφιλοι, ἀλλὰ μὴ χρις ἐνὸς βαθμοῦ. Ἡ ὑπερβολή, βλέπετε, εἶνε πάντοτε γελοία.

Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΑΙΕΤΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Κάποιος ἀνθρώπος σκλαβώνει ἕναν αἰετὸς τὸ χιόνι, καὶ μὲ δάχτυλα σκληρὰ τοῦ μαδάει τὰ φτερά καὶ ὅαν πετεινὸ τὸν κλείνει μὲ τῆς ὀρνίθου νὰ μείνῃ.

Μὰ ὁ αἰετὸς μεγάλην προσδοκίαν το θεωρεῖ, ὅς τὸ βασίλειον κεφάλι νὰ φορέσῃ τὸ λιρὶ καὶ δὲν ἠθέλει νὰ πᾶν ὅς τὴν αὐτὴν οὔτε νὰ φάῃ.

Τέλος ὅμως μιὰν ἡμέρα καὶ γι' αὐτὸν ἀλλὰζ' ἡ σφαῖρα: ἕνας πλούσιος πληρώνει, π' ἀγαποῦσε τὰ πουλιά, καὶ εὐθὺς ἐλευθερώνει τῶν πουλιῶν τὸν Βασιλεῖα.

Εἰς τὸν ἐλευθερωτὴ του ποῦ χροστόσε τὴ ζωὴ του, συλλογιέται μόνος τώρα τι νὰ του χαρίσῃ δόρα, πῶς νὰ του εὐχαριστήσῃ πρὶν γιὰ πάντα τὸν ἀφῆσιν.

Καὶ πετώντας ὅαν ἀέρι βλέπει ποῦτιριδε τὴ φτέρην κομφιακέφαλος λαγός. Καὶ ὅαν πρῶτος κινηγός μὲ τὰ νύχια του τὸν φέρνει καὶ ὅς τὸν πλοῦσιον τὸν φέρνει.

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου]

Ι. Ι. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΑ ΛΑΙΜΑΡΓΑ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

«Πώς; γιατί αυτά τα δύο ποντικάκια περπατούν με μπαστούνια; Σάν τί νά έπαθαν;»

Διὰ νά το μάθετε, καλά μου παιδιά, ἀκούσατε τήν συνομιλίαν που κάμνουν εἰς τὸν δρόμον. Πρέπει ὅμως νά σας εἰπῶ πρῶτα ὅτι εἶνε δύο ἀδελφάκια: ἓνα κορίτσι, (τὸ μεγαλύτερο, αὐτὸ που φέρει καὶ ἓνα μανδύλιν εἰς τὸ κεφάλι) καὶ ἓνα ἀγόρι. Τὸ κορίτσι ὀνομάζεται Στακτερή, τὸ ἀγόρι Μαυρίκος τῆς οἰκογενείας Ποντικοπούλου.

— Δὸς μου τὸ χέρι σου, Στακτερή μου, ἔλεγεν ὁ Μαυρίκος. Τὸ ποδάρι μου πονεῖ πολύ. Μὲ ὄλον τὸ μπαστούνι, δὲν μπορῶ νά πάρω βήμα. Ἐσὺ πὼς ἀκούγεται;

— Ἀ, ὅχι! ἀπήντησεν ἡ Στακτερή. Ἐγώ, δόξα τῷ Θεῷ, εἰμι καλλίτερα. Μὲ τὸ μπαστούνι περπατῶ ἀρκετά. Τὶ καλὰ ποῦ βρέθηκαν ἐκεῖ καὶ αὐτὰ τὰ ξυλάκια! Νὰ τὸ χέρι μου... πιάσε το καλά.

— Ἀλλήφορὰ ὅμως, τί νά σου 'πῶ, εἶπεν ὁ Μαυρίκος, δὲν τρώγω τυρί, χωρὶς τὴν ἀδειαν τῆς μητέρας, χρυσὸ νά εἶνε!

— Καὶ μάλιστα, ἐπρόσθεσεν ἡ Στακτερή, ὅταν εὐρίσκεται μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀναθεματισμένο κλουβὶ που λίγο ἔλειψε νά μας κλείσῃ μέσα.

— Νὰ ἰδῆς ποῦ αὐτὸ θὰ εἶνε ἐκεῖνὸ που λέγουν ποντικοπαγίδα καὶ ποῦ μας εἶπε ἡ μητέρα νά το προσέχουμε πολύ, εἶπεν ὁ Μαυρίκος. Ὁχ! ὦχ! τὸ ποδαράκι μου! Πρέπει νά το ἐστραγγούλισα καὶ θὰ ἔχουμε ἱστορίες!

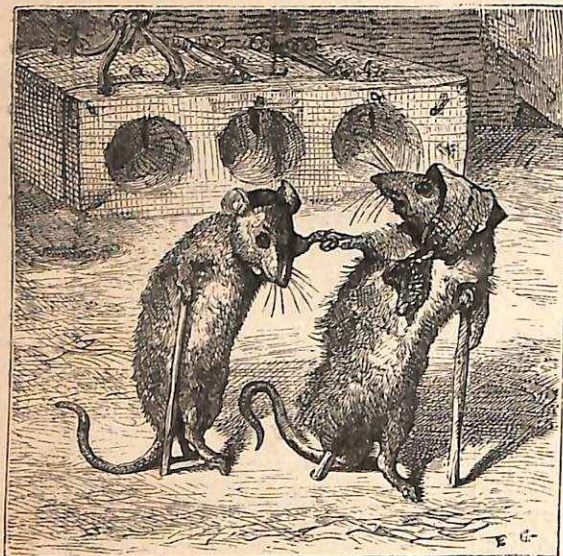
— Δὲν εἶνε τίποτε. Κάμε θάρρος νά φθάσουμε 'ς τὸ σπίτι. Εἰμπορῶ μάλιστα νά εἰπῶ ὅτι φηνὰ τὴν ἐγλυτώσαμε, εἶπεν ἡ Στακτερή. Ὅσφ συλλογίζομαι ὅτι ἡμπορούσαμε νά κλεισθοῦμε ἐκεῖ μέσα καὶ ὕστερα νά ἔλθουν οἱ Γίγαντες νά μας πιάσουν καὶ νά μας σκοτώσουν!

— Ἀνατριχιάζω ποῦ τ' ἀκούω! εἶπεν ὁ Μαυρίκος. Ἡ εὐχὴ τῆς μητέρας μᾶς ἐφώτισε μόλις ἀκούσαμε τὸ τρίξιμο ἐκεῖνο, νά φήσωμε τὸ τυρὶ καὶ νά τρέξωμε 'ς τὴν πόρτα. Λίγο ἰσχύμη ἂν ἀργούσαμε, ἐτελείωσε. Εἶδες μὲ τί δύναμι καὶ μὲ τί κρότο ἔπεσε ἡ πόρτα ποῦ μας ἐμάγκωσε τὰ πόδια;

— Αὐτὸ λοιπὸν ἄς μας γίνῃ μάθημα· εἶπεν ἡ Στακτερή. Νάκοῦμε τὴν μητέρα καὶ ἀλλήφορὰ νά μὴν εἴμεθα λαίμαργα καὶ παρήκοα παιδιά, γιατί ἄσχημα θὰ τελειώσουμε.

Καὶ τὰ δύο ποντικάκια ἔφθασαν κοῦτσα κοῦτσα εἰς τὴν φωλεάν των, ὅπου τα ἐπεριποιήθη καὶ τα ἐγιάτρευσεν ἡ κυρία Ποντικοπούλου.

Εὐτυχῶς ἡ θεραπεία των ἦτο εὐκολος καὶ μόνον ὀλίγας ἡμέρας ἔμειναν εἰς τὰ κρεβατάκια των τὰ ποντικάκια. Ἀλλὰ τὸ πάθημα τοῖς ἔγινε μάθημα καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ Στακτερή καὶ ὁ Μαυρίκος ἦσαν τὰ πλέον καλὰ καὶ φρόνιμα παιδιὰ τῆς γειτονίας.

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 235)

— Μάλιστα, ὁρίστε! ἀπήντησεν ἐκείνη ψυχρῶς. Εἰμι πολὺ ἀνησυχολομένη σήμερα· ἀλλὰ θάκούσω τί ἔχεις νά μου εἰπῆς.

Καὶ ἐκάθησεν ἀξιοπρεπῶς πρὸ τοῦ γραφείου της, ἐξακολουθήσασα νὰ ποσφραγίζῃ τὰς ἐπιστολάς της.

— Ἦλθα νά σας εἰπῶ, εἶπε μὲ κάποιον ἀγῶνα καὶ δισταγμὸν ὁ Φίλιππος, ἐνῷ ἐκκοκίνισαν τὰ μάγουλά του καὶ ἔτρεμον τὰ χεῖλη του — ἦλθα νά σας εἰπῶ ὅτι δὲν πρέπει νά μαλώσετε τὸν κύριον Βασέτον. Αὐτὸς δὲν ἤξευρε τίποτε... δὲν σας εἶπε ψεύματα... Σὰς παρακαλῶ πολὺ νά μὴ τον μαλώσετε.

— Τὸν Βασέτον; Τί ἔχει νά κάμῃ ὁ Βασέτος; Τί θέλεις νά 'πῆς;

— Ὑστερὰ ταῖς ἔμαθεν ὁ Βασέτος, ἀπὸ ἐτελείωσάν ὅλα· ὑπέλαβεν ὁ Φίλιππος. Εἶχα κρυφθῇ χωρὶς νά τῷ εἰπῶ τίποτε, ὅπως ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ κελλαριῦ. Δὲν με εἶδε... Ἐγὼ ἴσως πρέπει νά τιμωρηθῶ. Ἀλλὰ δὲν θέλω νά τιμωρηθῇ ἐκεῖνος. Ἐφάνη πάντι καλὸς πρὸς ἐμὲ καὶ τὸν ἀγαπῶ.

— Ἀ, ἔτσι ἔ; Βλέπω ὅτι ὁ κύριος Βασέτος εἶνε συνένοχος σου εἰς ὅλα τὰ παιγνίδια ποῦ μας παίζεις, εἶπεν ἡ λαῖδη Ἐνσβορτ μὲ περιφρονητικὸν μειδίαμα. Ἐξοκολούθησε, σὲ παρακαλῶ, ἐξακολούθησε... Ἔως τώρα δὲν ἐνόησα καθόλου τί θέλεις νά 'πῆς, παρὰ μόνον ὅτι ἄλλο δὲν ἐξυρεῖς παρὰ νά κάμνης τὸ σπίτι ἄνω-κάτω καὶ ὅτι εἰς αὐτὸ σὲ βοηθῇ ὁ Βασέτος.

— Ποτὲ δὲν μ' ἐδόθησε νά κάμω τίποτε κακὸν ὁ κύριος Βασέτος! ἀπήντησε σταθερῶς τὸ παιδίον. Ἐγὼ μόνος μου ἠθέλησα... ἠθέλησα — ὦ, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, — νά κάμω τῆς Λουκίας μίαν ἀστεϊότητα. Ὁ σκοπὸς μου δὲν ἦτο νά της κάμω κακόν. Ὁχι! Ποτὲ δὲν θὰ ἐδραπέτῃ ἐγὼ ἓνα κορίτσι, οὔτε καὶ ἂν μ' ἐδραπέτῃ ἐκεῖνο. Ἀλλὰ δὲν ἐνόμιζα πάλιν ὅτι θὰ ἔκαμνα ἐγκλημα, ἂν ἄφινα ἓνα ἄσπρο πραγματάκι νά τρέξῃ εἰς τὸ πάτωμα, διὰ νά τὴν τρομάξω λιγάκι.

— Ἀ, ὥστε το ὁμολογεῖς; ἀνέκραξεν ἡ λαῖδη Ἐνσβορτ θριαμβευτικῶς. Καλὰ λοιπὸν το ἔλεγα ἐγὼ ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πατηθῇ ἡ Λουκία μου!

— Πραγματικῶς εἶδε ἓνα πρᾶγμα ἄσπρο. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἄσπρο πρᾶγμα δὲν ἦταν κανένα ἀπὸ τὰ «παιδιά» τοῦ πατέρ· Ἰωσήφ!

— Τί εἶνε πάλι αὐτὰ τὰ παιδιά, ποῦ λέγεις αἰωνίως; Δὲν ἐννοῶ τίποτε.

— Πράγματι, ἦταν ἓνα ποντικάκι.

ἀλλὰ ὄχι ζωντανόν. Τὸ κατεσκευάσα μόνος μου ἀπὸ ἓνα ἄσπρο κουρελάκι· γιὰ οὐρὰ τοῦ ἔβαλα ἓνα σειρήτι καὶ γιὰ μάτια δύο μαῦρες χάνδρες, ποῦ εἶχαν πέση ἀπὸ τὸ φόρεμα τῆς Μαντμαζέλλ. τῆς βρέκη κάτω... Τὸ ἔδεσα μὲ μιὰ μακρὰ κλωστή μαύρη, ἐκρατοῦσα τὴν μίαν ἄκρην καὶ τὸ ἔβαλα εἰς τὸν προθάλαμον, εἰς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὅποτον ἐπρόκειτο νά περάσῃ ἡ Λουκία. Ἀμα ἐτραβοῦσα τὴν κλωστή, τὸ ποντίκι ἐπερπατοῦσε. Ὅταν το εἶδε λοιπὸν ἡ Λουκία, ἔβγαλε τὰς φωνάς, γιατί τὸ ἐνόμισε ἀληθινόν. Τὸ ἴδιο ἐνόμισε καὶ ἡ Ἐλένη καὶ το ἐκυνήγησε μὲ τὴν ὀμβρέλλα της. Ὅταν τα εἶδε αὐτὰ, ἐφοβήθηκα μὴν ἀνακαλυφθῇ τὸ πρᾶγμα, ἐτράβηξα τὴν κλωστή καὶ ἔτσι ἐφάνη ὅτι τὸ ψευτοποντίκι ἐτρεξε καὶ ἐμβήκε εἰς τὸ κελλάρι. Τότε ἡ Λουκία ἐλιποθύμησε, ἐτρέξατε ἑσείς καὶ ἐγὼ ἀνέβηκα γρήγορα γρήγορα εἰς τὸ δωμάτιό μου, πολὺ λυπημένος, διότι τὸ ἀστεῖόν μου εἶχε τόσφ κακὸν τέλος καὶ διότι ἡ Λουκία ἐφοβήθηκα περισσότερο ἀφ' ὅσον ἠθέλα. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι δὲν σας εἶπα ψεύματα καὶ ὅτι ἡ Λουκία δὲν εἶδε κανένα ἀπὸ τὰ ποντικάκια τοῦ πατέρ· Ἰωσήφ!

Καὶ ὁ Φίλιππος ἀνεστέναξεν ἐν βραθέων, ὡς ἀνακουφισθεὶς ἀπὸ τὸ βῆρος τὸ ὅποτον εἶχεν εἰς τὴν συνείδησιν. Καὶ ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν, περιμένων τὸ ἀποτέλεσμα.

— Τί ὑποκρίσις! τί κατεργαρία! ἀνέκραξεν ἡ λαῖδη Ἐνσβορτ. Κρίμα τὰ τόσα ποῦ μου εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος περὶ τῆς εὐλικρινείας σου. Ὁραία εὐλικρινεῖς μὰ τὴν ἀλήθειαν!

— Καμμιὰ κατεργαρία! ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος, ἀνυψώσας πάλιν τὴν κεφαλὴν. Ἐγὼ δὲν εἶπα κανένα ψεῦμα. Ἡ Λουκία δὲν εἶδε οὔτε τὴν Μπαμπακοῦν, οὔτε τὴν Χιονοῦν, οὔτε κανένα ἄλλο ἀπὸ τὰ ἄφωχ ποντικάκια τοῦ πατέρ· Ἰωσήφ. Εἶδε μόνον τὸ ψεύτικο ποντίκι ποῦ ἔκαμν ἐγὼ. Λυποῦμαι πολὺ ποῦ ἐτρόμαξε τόσον ἡ Λουκία· ἀλλὰ δὲν το ἠθέλα καὶ σας παρακαλῶ πολὺ-πολὺ νά με συγχωρήσετε!

— Νὰ σε συγχωρήσω; ὑπέλαβε μὲ θυμὸν ἡ λαῖδη Ἐνσβορτ. Ὁχι μόνον δὲν θὰ σε συγχωρήσω, ἀλλὰ ἀπεναντίας θὰ ἐπιμείνω νά τιμωρηθῇς πολὺ αὐστηρῶς. Πρέπει νά μάζῃς ἐπὶ τέλους ὅτι δὲν σου ἐπιτρέπεται νά κάμνης τέτοια ἀστεῖα μαζί μου!

— Πολὺ καλὰ, ἀπήντησε τὸ παιδίον· τιμωρήσατέ με, διότι μοῦ ἄξιζε· ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ μὴ τιμωρήσετε τὸν κύριον Βασέτον, ἀφ' οὗ, καθὼς βλέπετε, αὐτὸς δὲν πταίει διόλου.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νά μου 'πῆς τί θὰ κάμω καὶ τί δὲν θὰ κάμω. Ἐγὼ ξεύρω πολὺ καλά. Καὶ πρῶτα πρῶτα θὰ διατάξω τὸν Βασέτον νά βγάλῃ ἀμέσως

ἀπὸ τὸ σπίτι μου αὐτὲς τὰς λέρες! — Ποιὲς λέρες; Δὲν πιστεύω νὰ ὀμιλῇτε ἐπὶ τὰ «παιδιά» τοῦ πατέρ· Ἰωσήφ; εἶπεν ὁ Φίλιππος ἐντρομος. Δὲν εἶνε λέρες; εἶνε πολὺ εὐμορρα, πολὺ φρόνιμα καὶ πολὺ καθαρὰ ποντικάκια, ἀπὸ ἐγὼ καθαρῶς τὸ κλουβὶ των καθὲς πρῶτ. Ὁ, σὰς παρακαλῶ νά μὴ τα διώξετε!

— Ὁχι, θὰ τα διώξω! Ἀρκετὰ ὑπέφερα ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐμβήκαν εἰς τὸ σπίτι μου αὐτὰ τὰ καταραμένα ζώα-ρια! Εἶνε καιρὸς νὰ παλλαχθῶ πλέον ἀπὸ αὐτὰ. Θὰ το κάμω καὶ ἄς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ! προσέθεσεν ἡ λαῖδη Ἐνσβορτ στρέψασα τὰ νῶτα πρὸς τὸ παιδίον ἀποτόμως καὶ κηρύξασα οὕτω τὸ πέρας τῆς συζητήσεως. Ἀλλ' ὁ Φίλιππος ἐπέμεινεν.

— Ὁ, σὰς παρακαλῶ, κυρία, σὰς ἐξορκίζω, εἶπε μὲ ἱκετευτικὴν φωνήν, μὴν εἰπῇτε νὸ τα διώξουν. Ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νά τάφήσω νά φύγουν. Ὁ πατέρ· Ἰωσήφ μου τα ἐνεπιστεύθη. Ὁ, σὰς παρακαλῶ, μὴ το κάμετε αὐτὸ!

Καὶ, παρασυρθεὶς ἀπὸ τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν ταραχὴν του, ὁ Φίλιππος ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς λαίδης Ἐνσβορτ καὶ ἀνύψωσε πρὸς αὐτὴν τοὺς ὀφθαλμούς του, γεμάτους δάκρυα.

— Ἀφῆσέ τα αὐτὰ, σὲ παρακαλῶ, γιατί δὲν κάμνεις τίποτε, ἀπήντησεν ἐκείνη ἄκαμπτος. Θέλω νά καθαρῶς τὸ σπίτι μου ἀπὸ αὐτὸ τὸ μίasma. Ἐτελείωσε! Ἡμπορεῖς τώρα νά πηγαίνῃς. Καὶ ἀπόθησε μὲ θυμὸν τὴν χεῖρα τοῦ Φίλιππου.

Δυστυχῆ Φίλιππε! Οὐδέποτε ὑπέθετες ὅτι ἡ τιμωρὶς σου θὰ ἦτο τόσον σκληρά...

Ἡ ἀπόφασίς ἐκείνην τὸν ἔφερεν εἰς ἀπελπισίαν. Ἠρξισε τὰ κλάματα καὶ συνάψας τὰς χεῖρας ἔλεγε:

— Ἀχ, τί θὰ γίνον! Εἶνε τόσον ἀδύνατα πλάσματα! Θὰ φορήσουν τὰ καίμενα! Καὶ τί θὰ 'πῇ ὁ πατέρ· Ἰωσήφ; ὅταν θὰ γυρίσῃ καὶ δὲν θὰ ἔχω νά τοῦ δώσω τὰ παιδιά του; Τοῦ ὑπεσχέθηκα νά τα φροντίζω καὶ νά τα περιποι-

οῦμαι. Πόσον θὰ λυπηθῶ, ἂν δὲν εἰμπορέσω νά κρατήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου! Τὰ καίμενα μου. Τάγαπῶ καὶ μάγαποῦν... Σὲ λίγο θὰ φύγωμεν, θὰ γυρίσωμεν εἰς Νέαν Ὀρλεάνην. Ἀφῆσετέ με νά τα ἔχω ἔδῳ ἕως τότε. Θὰ σὰς το χρεωστῶ γιὰ μεγάλην χάριν, θὰ κάμνω ὅτι ἡμπορῶ διὰ νά σας εὐχαριστῶ. Δὲν θὰ πειράξω ποτὲ πειὰ τὴν Λουκία. Ὁ, σὰς παρακαλῶ! Θὰ εἶμαι εὐτυχῆς

α. Ἐξαίρνης ἡ λαῖδη Ἐνσβορτ ἐφρίκασε καὶ προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπὶ τοῦ παιδίου. (Σελ. 245, στήλ. γ'.)

πολὺ, ἂν μου ἐπιτρέψετε νά τα κρατήσω.

Ἐξαίρνης ἡ λαῖδη Ἐνσβορτ ἐφρίκασε καὶ ἀνορθωθείσα ἀποτόμως, προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπὶ τοῦ παιδίου καταταραγμένη. Τόνοι τινὲς τῆς ἱκετευτικῆς καὶ θρηνώδους ἐκείνης φωνῆς διεπέρασαν τρόπον τινὰ τὴν καρδίαν της. Τῇ ὑπενθύμισαν ἄλλους τόνους οἱ ὅποιοι εἶχον ἀντηχήσῃ εἰς τὰ ὦτά της ἄλλοτε, πρὸ πολλοῦ καιροῦ, ἐκφράζοντες, ὡς αὐτοί, τὴν λύπην ἐνὸς ἄλλου παιδίου. Ὁ θυμὸς της παρήλθεν αὐτοστιγμὴ· δάκρυα θερμὰ ἐπλήρωσαν τοὺς ὀφθαλμούς της. Καὶ μεθ' ὅλας τῆς τὰς προσπαθείας νά διατήρησιν τὴν ψυχραιμίαν της, ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεμεν ὅταν εἶπε πρὸς τὸν Φίλιππον:

— Καλὰ, ἡσύχασε. Ἀφ' οὗ ἀγαπᾷς τόσον τὰ συχαμερά αὐτὰ ζῶα, κράτησέ τα. Ἀλλὰ μὴ μου τ' ἀναφέρῃς πειὰ, σὲ παρακαλῶ, καὶ κύτταξε εἰς τὸ ἐξῆς νά εἶσαι φρονιμώτερος καὶ νά μὴ πειράζῃς πειὰ τὴν Λουκία. Ἐλα, σκούπισε

τὰ μάτια σου καὶ πήγαινε εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

— Ὡ, σὰς εὐχαριστῶ! ἀνέκραξεν ὁ Φίλιππος πλήρης χαρᾶς, ἐνῷ μετρίαμα ἐφώτιζε τὸ ροδόχρουν του πρόσωπον, λάμπον ὡς ἡλιακὴ ἀκτίς μετὰ τὴν βροχὴν. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν καλωσύνην σὰς καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ μὴ πειράξω ποτὲ πειὰ τὴ Λουκία, οὔτε καὶ ἂν με πειράξῃ ἐκείνη. Ἀλλὰ δὲν θα τιμωρήσετε τὸν κύριον Βασέτον; ἀλήθεια;

— Ὡ, ἰδῶ, θὰ ἰδῶ... τοῦ ἄξιζε μιὰ τιμωρία... ἀλλὰ πρὸς χάριν σου θὰ παραβλέψω τὴν διαγωγὴν του εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν.

Οὐδέποτε ἡ λαίδη Ἐνσθουρ εἶχεν ὁμιλήσῃ οὕτω πρὸς τὸν Φίλιππον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μάλιστα ἠσθάνθη τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸ παιδίον καὶ νὰ τοῦ θλιψῇ ἐπὶ τοῦ στήθους της· ἀλλ' ἀντίστη εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ τοῦ ἀφῆκε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ δωματίου χωρὶς ἄλλο δεῖγμα εὐνοίας. Ἡ ὑπερήφανος γυνὴ ἐπάλαυν ἀκόμη κατὰ τοῦ γόητρου τοῦ ἰσχυροῦ, τὸ ὅποιον τὴν ἤλκυε πρὸς τὸν Φίλιππον. Μολοντοῦτο δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ εἴπῃ καθ' ἑαυτὴν, ἐνῷ παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ παιδίον ἐξέρχοντα:

— Περίεργον πρᾶγμα τῶντι! Πῶς με ἄλλαξεν ἔτσι αὐτὸ τὸ παιδί! Διὰ μιάν στιγμὴν ἠσθάνθη δι' αὐτὸ ὅτι θὰ ἠσθάνομην ἂν ἦτο ἰδικόν μου.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΕΣΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΠΝΟΔΟΧΟΝ

Ἀκούσατε, μικροὶ μου ἀναγνώσταί, τί ἐπαθεν ἓνα περιστέρι, καὶ μὴ παραπονήσθε ὅτι οἱ γονεῖς σὰς εἶνε πολὺ ἀπειρητικοὶ καὶ σκληροὶ, ἂν θέλουν νὰ ἐνδύσθε μόνοι σὰς τὸ πρωί, νὰ ἔχετε καθαρὰ τὰ τετράδια σὰς, νὰ ἡξεύρετε καλὰ τὰ μαθηματὰ σὰς καὶ νὰ κάθεσθε φρόνιμα εἰς τὸ τραπέζι... Ὡ, τὸ καίμενο τὸ περιστέρκι ἦτο πολὺ πλεόν δυστυχὲς ἀπὸ σὰς!

Ἀκούσατε καὶ κρίνατε.

Παρὰ τὰς ὄχθας μικροῦ ποταμοῦ, ἡγεῖρετο λευκὴ οἰκία, σκιαζομένη ἀπὸ γηραιὰ δένδρα, τὰ ὅποια τὴν ἀπέκρυπτον σχεδὸν καθολοκληρίαν. Πλησίον τῆς οἰκίας ὑπῆρχε κομψὸς περιστρεφών, γεμάτος ἀπὸ περικοπῶν κατοίκους, πάσης ἀποχρώσεως καὶ πάσης ἡλικίας. Τὰ περιστέρια αὐτὰ ἦσαν τὰ εὐτυχέστερα τοῦ κόσμου! εἶχον τὴν ἐλευθερίαν τῶν ὄλων τὴν ἡμέραν, ἄχρουν ἄφθονον διὰ νὰ κάμνουν τὰς φωλεὰς τῶν καὶ δύο χαριτωμένα κοριτσάκια τὰ ὅποια τὰ ἐτάξιζαν, τὰ ἐπεριποιούντο καὶ τὰ ἡγάπων.

Τὰ κοριτσάκια εἶχον δώση ἀπὸ ἐν ἀνθρωπίνον ὄνομα εἰς ὅλους τοὺς μικροὺς τῶν φίλους· τοὺς ἔλεγαν Πέτρον, Παῦλον, Ἰωσήφ, Βενιαμίν, Ροζαλίαν, Βεργινίαν, Καλλιπὴν κτλ. κτλ.

Ἡ εὐτυχία ἐβασίλευεν ἐκεῖ ἀνέφελος, ὅταν μιάν ἡμέραν—ἀπαισίαν ἡμέραν,— ἡ νεαρὰ περιστέρα Ροζαλία, πετώσα ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον εἰς τὸν κήπον, συνέλαβε τὴν θλασθίαν ἰδεάν, ὠθουμένη ἀπὸ τὸν δαίμονα τῆς περιεργείας, νὰ πλησιάσῃ μιάν ὑψηλὴν καπνοδόχον, ἐγειρομένην ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας. Ἐκάθησεν εἰς τὸ χεῖλος τῆς μαύρης ἐκείνης ὀπῆς, ἔσκυψε πλαγίως τὸ κεφαλάκι της καὶ ὕστερα τὸ ἔσκυψεν ἐμπρός, ζητοῦσα νὰ διακρίνῃ μέσα εἰς τὸ σκότος.

Ἀμέσως τὴν κατέλαβε σκοτοδίνη, ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν μαύρην ἄβυσσον τοῦ καπνοδόχου σωλήνους. Ἐσταμάτησεν ἐπάνω εἰς μιάν πέτραν, ἡ ὁποία κάπως ἐξείχε. Προσπαθεῖ νὰ ἐλθῇ πάλιν· κινεῖ ἀπεγνωσμένως τὰ πτερά της. Ἀλλὰ ματαίως! δὲν ἔχει πλεόν τὴν δύναμιν καὶ μένει ἐκεῖ ἐν ἀπελπισίᾳ... Τὶ νὰ κάμῃ;

Συλλογίζεται μὲ πόνον τὰ αὐτὰ της, τὰ ὅποια εἶχεν ἐμπιστευθῇ δι' ὀλίγον εἰς τὸν σύζυγόν της καὶ κα φοβεῖται μήπως ἐκεῖνος βαρεθῇ καὶ τ' ἀφήσῃ, βλέπων ὅτι ἡ σύζυγός του ἀργεῖ τὸσον... Καὶ κλαίει, κλαίει τὸ δυστυχισμένο περιστέρι· ὅχι τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ τὰ δύο τοῦ αὐγά, τὰ κάτασπρα, τὰ εὐμορφα, τὰ στρογγυλά ποῦ τάγαπᾷ τὸσον! Καὶ ἐκτὸς τούτου πεινᾷ ἡ Ροζαλία, καὶ διψᾷ, καὶ εἶνε καταστρεπτική, ἀσθενής... Ἀλλοίμονον! Θάποθάνῃ λοιπὸν ἐκεῖ, χωρὶς καμμίαν βοήθειαν; Καὶ βλέπει μὲ πόθον τὸν μικρὸν κύκλον τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ, τὸν ὅποιον ὀρίζει ἡ ὀπὴ τῆς καπνοδόχου ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς της.

Πολλὰ ὦραι παρῆλθον μὲ τὰς ἀλγυνὰς αὐτὰς σκέψεις· ὁ ἥλιος δύνει μετ' ὀλίγον ἴσως θὰ κλείσουν τὸν περιστρεφόμενον καὶ δὲν θὰ ἡμπορήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἡ θέσις τῆς τῇ φαίνεται ἀκόμη δεινότερα, ἀκόμη σκληρότερα... Καὶ ἡ πεῖνά της αὐξάνει καὶ ἡ δίψα της διπλασιάζεται· καὶ πᾶσα προσπάθειά της πρὸς ἐξόδον καὶ σωτηρίαν, μένει χωρὶς ἀποτέλεσμα... Ἀλλοίμονον!

Τώρα εἶνε νύξ, σκότος... οὐδεὶς θόρυβος ἀκούεται... Ἡ δυστυχὲς Ροζαλία καταλαμβάνεται ὑπὸ ὕπνου βαρέως καὶ βλέπει ὄνειρον, ὅτι ὅλα τὰ περιστέρια τοῦ περιστρεφέντος πίπτουν εἰς ἰσάριθμους καπνοδόχους. Ὁ ἐφιάλτης αὐτὸς τὴν ἀφωπνίζει ἀποτόμως κατὰ τὴν αὐγὴν καὶ βλέπει πάλιν ἐκεῖ ὑψηλὰ τὸν μικρὸν φωτεινὸν κύκλον τῆς καπνοδόχου της. Ἡ θέα τοῦ τεμαχίου ἐκείνου τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος δι' αὐτὴν τὸ ἄπειρον, τὴν ἐλευθερίαν, τῇ ἀποδίδει

ὅλον τῆς τὸ θάρρος. Καὶ μολοντί αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν τῆς πολὺ ἀδύνατον, κινεῖ τὰς πτέρυγας μανιωδῶς. Ὁ θόρυβος τῶν πτερύγων της, καθὼς κτυποῦν εἰς τὸ τοίχωμα τοῦ σωλήνους, τὴν τρομάζει καὶ σταματᾷ ἀπογοητευμένη καὶ κατάκοπος.

Ἀλλ' ἰδοῦ, ἤνοιξαν πάλιν τὸν περιστρεφόμενον... Ἀκούει καθαρῶς τοὺς συγγενεῖς της, τοὺς φίλους της, ἰπταμένους ὑπεράνω τῆς στέγης, διασχίζοντας τὸν ἀέρα, εὐθυχεῖς, διότι ἐπανέυρισκον τὴν ἐλευθερίαν, τῆς ὁποίας τοὺς εἶχε στέρησιν ἡ νύξ. Καὶ ἡ Ροζαλία, ἡ δυστυχὲς φυλακισμένη, ἤθελε νὰ τοὺς φωνάξῃ, νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ ὅτι εἶνε ἐκεῖ... Ἀκούει τὴν φωνὴν τῶν, ἀκούει τὰ πτερυγίσματα τῶν· ἀλλ' ἐκεῖνοι, φεῦ! δὲν ἀκούουν τὸ παράπονον της, τὴν θρηνηδὴ τῆς φωνῆς...

Διπλασιάζει τότε τοὺς θρήνους καὶ ἀποχαιρετᾷ κατὰ διανοίαν ὅλους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ὑπεραγαπᾷ καὶ τοὺς ὁποίους δὲν ἐλπίζει πλέον νὰ ἐπανῶνῃ.

Καὶ αἱ δυνάμεις της ἐλαττοῦνται ὀλονέν. Δυστυχία! Πῶς πεινᾷ! πῶς διψᾷ! πόσον εἶνε ἐξηνητλημένη! πόσον ἡ ἡμέρα τῇ φαίνεται μακρὰ καὶ πόσον βραδύνει ὁ θάνατος!

Ὁ ἥλιος τώρα φωτίζει ὀλιγώτερον· τὸ ψῆχος ἀγγέλλει τὸ τέλος τῆς ἡμέρας· καὶ ἡ Ροζαλία συλλογίζεται πάλιν μετὰ τρόμου ὅτι θὰ κλείσουν μετ' ὀλίγον τὸν περιστρεφόμενον, ὅπως καὶ χθές, χωρὶς αὐτὴ νὰ ἐπιστρέψῃ! Καὶ αἰσθάνεται ἐξαίφνης μιάν δύναμιν ὑπερφυσικὴν, τὴν δύναμιν τῆς ἀπογνώσεως, κινεῖ τὰς πτέρυγας μὲ ὀρμὴν καὶ νά, φθάνει ὑψηλὰ καὶ ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν καπνοδόχον... Εἶνε ζαλισμένη, κλονίζεται... ἀλλὰ κάμνει μιάν τελευταίαν ἀκόμη προσπάθειαν καὶ φθάνει ἐπὶ τέλους εἰς τὸν περιστρεφόμενον, ὅπου πίπτει ἐξηνητλημένη, μὴ ἔχουσα δύναμιν οὔτε νὰ φάγῃ.

Ὁ σύζυγός της, καθὼς τὴν εἶδε, ἐρίφθη ἐπάνω της πλήρης θυμοῦ καὶ ἤρχισε νὰ τὴν κτυπᾷ μὲ τὸ ράμφος του, διὰ νὰ τὴν τιμωρήσῃ διὰ τὴν ἀπουσίαν της. Ἀλλ' ὅταν εἶδε τὴν ἀθλίαν τῆς κατάστασιν—ἡ δυστυχὴς οὔτε νὰ ὀμιλήσῃ ἠδύνατο διὰ νὰ δικαιολογηθῇ!—τὴν ἄφρην ἐκεῖ καὶ ἐπέστρεψε μελαγχολικῶς εἰς τὴν φωλεάν των.

Καὶ μένει ἐκεῖ ἡ Ροζαλία ἀκίνητος, αἰσθανομένη ὅτι ἀποθνήσκει, ἀλλ' εὐτυχῆς. Τοῦλάχιστον δὲν θάποθάνῃ μέσα εἰς τὴν ἐλεεινὴν ἐκείνην τρύπαν, ἀλλ' εἰς τὸν περιστρεφόμενον της, ἐν μέσῳ τῶν ἀγαπητῶν της! Naί, εἶνε εὐτυχῆς. Ἐν τούτοις τὴν ἐπομένῃ πρωΐαν δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀποθάνῃ καὶ τὰ δύο χαριτωμένα κοριτσάκια, ὅταν ἦλθαν νὰ νοήσουν τὸν περιστρεφόμενον, τὴν εἶδαν, τὴν ἐπῆραν, τὴν ἐπεριποιήθησαν καὶ τῆς ἔδωσαν νὰ φάγῃ.

Ἡ Ροζαλία ἐσώθη· αἱ δυνάμεις της ἐπανῆλθον ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Καὶ μόλις ἠμπόρεσε νὰ σταθῇ καὶ νὰ πετάξῃ, ἐπέσει εἰς τὴν φωλεάν της νὰ ἐπαυερῇ τὰ αὐτὰ της, τὰ μικρὰ της ἄσπρα αὐγά, τὰ φίλτατα! Ἀλλὰ φεῦ! τὰ αὐγά εἶνε κρύα, καὶ τὰ καίμενα τὰ περιστέρια ἐσφόφησαν ἐκεῖ μέσα πρὶν ἂν κόμῃ γεννηθῶν!

Ὡ, πόσον ἀκριβὰ ἐπλήρωσεν ἡ Ροζαλία μίαν στιγμὴν ἀνοήτου περιεργείας!

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

(ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΟΡΝΙΘΕΣ)

Ἦτο ἀρκετὰ δύσκολον πρᾶγμα ἡ εὐρεσις τοῦ ἐπιμυθίου τοῦ ἐν σελ. 183 δημοσιευθέντος μύθου τοῦ Κριλῶφ. Διὰ νὰ το εὕρῃς, ἔπρεπε νὰ ἐνθυμηθῇ ἡ νὰ γνωρίζῃ, ὅτι συνήθως πρὸς ἅ τὸν παρομοιάζοντες οἱ μεγάλοι ποιηταὶ καὶ ἐν γένει οἱ μεγάλοι πνευματικοὶ παραγωγοὶ ὁ ψ λ ἡ δὲ π τ ἡ σις ἐνός ποιητοῦ ὀνομάζεται μεταφορικῶς μιὰ ἰσχυρά του ἐμπνευσις, ἐν ἁριστον ἔργον του, ἐνῷ ἀπεναντίας ὡς χαμηλὴ π τ ἡ σις δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ἐν ἀσθενείᾳ, ἐν μετριώτερον ἔργον. Ταῦτα ἔπρεπε κανεὶς νὰ ἔχῃ πρόχειρα, διὰ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι διὰ τῶν ὀρνίθων, αἱ ὁποῖαι ἐφλυαροῦν κρινουσαι τὰς πτήσεις τοῦ αἵτου, ὁ Κριλῶφ ἠθέλησε νὰ σατυρήσῃ κυρίως τοὺς ἐμπαθεῖς καὶ ἐγωιστὰς ἐκείνους κριτικούς, οἱ ὅποιοι, παραβλέποντες καὶ λησμονοῦντες τὰ μεγάλα, στηρίζονται εἰς τὰ μικρὰ ἔργα, εἰς τὰς ἀδυναμίας, εἰς τὰς ἰδιοτροπίας ἢ εἰς τὰ λάθη ἐνός ποιητοῦ, καὶ διὰ τούτων ζητοῦν νὰ ποδεῖξουν ὅτι ὁ ποιητὴς στερεῖται ἀξίας καὶ ἔχει ἀδίκον φήμην, ἀφροὶ καὶ αὐτοὶ ἀκόμη θὰ ἠδύνατο νὰ γράψουν τοιαῦτα ἔργα!

Βλέπετε λοιπὸν πόσον δύσκολος διὰ μικροὺς ἀναγνώστας ἦτο ἡ ἐξήγησις ἐνός τοιούτου μύθου. Τὸν ἔδωσα διὰ νὰ μου χρησιμεύσῃ τρόπον τινὰ ὡς μέτρον, διὰ νὰ ἰδῶ ὥς ποῦ δύναται νὰ φθάσῃ ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ ἀντιλήψις τῶν μικρῶν μου φίλων. Καὶ ὁμῶς δὲν εἶμαι διόλου δυσηρεστημένη ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις τῶν. Naί μὲν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, εἰς τὸν διαγωνισμόν αὐτὸν ἔλαβον ὡσεπιτοπλεῖστον μέρος οἱ μεγαλύτεροι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μου. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ μεγαλύτεροι εἶνε πάλιν τὸσον μικροὶ, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ μ' ἐκπλήξῃ ἡ εὐθυμία καὶ ἡ εὐφυΐα, δι' ἣς ἐξήγησαν νὰ ἐρμηνεύσουν τὴν ἀλληγορίαν. Οἱ περισσότεροι ἐφθασαν εἰς λαμπρά ἀποτέσματα. Δὲν δύναμαι παρὰ νὰ μνημονεύσω εὐφύμως τὰς ἀπαντήσεις τοῦ Χιονομένου Τυμφορδιστοῦ, τῆς Ὁραίας Κερκύρας, τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος, τοῦ Χρυσάετου, τοῦ Πιλαργοῦ, τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους, τοῦ Κυανοδαίτου Κρίνου, τοῦ Δὸν Κιχόττη, τοῦ Τικ Τάκ τῆς Ἀνεμώνης, τοῦ Ταπεινοῦ Ἰου καὶ τῆς Ἀθιγγανίδος. Ἐκ τῶν ἀπαντήσεων αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὁμοιάζουν, αἱ ἐξῆς

δύο μοῦ ἐφάνησαν ἄξιαι δημοσιεύσεως, ὡς πολὺ καλὰ διατυπωμέναι:

Ἐάν οἱ ἀνῳτεροὶ μας, οἵτινες κάμνουν πρᾶγματα πολὺ ἀνώτερα τῶν δυνάμεών μας, θελήσουν καμμίαν φορὰν ἀπὸ ἰδιοτροπίας νὰ κάμνουν, δι. κάμνουμεν καὶ ἡμεῖς, δὲν πρέπει δι' αὐτὸ νὰ στοχασθῶμεν ὅτι εἴμεθα ὅμοιοι τῶν καὶ νὰ παύσωμεν νὰ τοὺς θαυμάζωμεν καὶ νὰ τοὺς θεωρῶμεν ἀνωτέρους μας.

Ταπεινὸν Ἰον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι ὁ ἐκ φύσεως ταπεινὸς δὲν δύναται νὰ ὑψωθῇ ὅσον καὶ ἂν προσπαθῇ· ἐνῷ ὁ ὑψηλότερος καὶ μεγαλότερος δύναται καμμίαν φορὰν νὰ ταπεινωθῇ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ἀξίαν του.

Ἀθιγγανίς.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀπαντήσεων ἀξιοσημείωτοι διὰ τὴν ἰδιορρυθμίαν τῶν εἶνε καὶ αἱ ἐξῆς δύο. Τὸ Ἦσυχον Ἀερνίκι ἔλαβεν ἐκ τοῦ μύθου ἀφορμὴν νὰ μὲν εἴπῃ ὅτι «πολλάκις ὁ πλούσιος, ἀηδιάζων νὰ ἐνδύεται πάντοτε πλουσίως, ἐνδύεται καμμίαν φορὰν καὶ πτωχικῶς· ἀλλ' ὁ πτωχὸς τότε δὲν πρέπει νὰ νομίσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἴσου πρὸς αὐτόν—καὶ τὰ λοιπὰ πλεόν τὰ ὅποια φαντάζεσθε. Παράδοξος ἐξήγησις, ἀλήθεια! Ἀλλ' εἰς τὴν παραδόξῃτα ὑπερέβη ὅλους ἡ Συριανὴ Σφίγγς, ἡ ὁποία εἰς τὸν μῦθον διεῖδεν οὔτε περισσώτερον, οὔτε ὀλιγώτερον, παρὰ τὴν λύσιν τοῦ... γυναικείου ζητήματος. Ὁ Κριλῶφ, κατὰ τὴν εὐφυστάτην αὐτὴν φιλήν μου, ἐννοεῖ νὰ παραστήσῃ τὴν διαφορὰν τοῦ ἀνδρὸς ἀπὸ τῆς γυναικός. «Ὁ ἀνὴρ, λέγει, διὰ τῆς ἰσχυρᾶς αὐτοῦ φύσεως ἀνέρεχεται εἰς ὑψηλὰς σφαῖρας διανοητικῶς καὶ κατορθώνει μεγάλα ἔργα· ὅταν δὲ κουρασθῇ δύναται νὰ σχολήσῃ εἰς κοινὰ ἔργα κατὰ βούλησιν. Ἡ γυνὴ ὁμῶς, καίτοι νομίζουσα ἑαυτὴν ἴσην πρὸς τὸν ἄνδρα, οὐδέποτε δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ὕψος τῆς φυσικῆς καὶ διανοητικῆς αὐτοῦ δυνάμεως». Ἀ, Συριανὴ Σφίγγς! Τὶ ἂν ἐκμύνης, ἂν τὰ ἡκούεσθε αὐτὰ ἀπὸ κανένα ἄνδρα; Καὶ τί θὰ εἴπουν αἱ ὁμοφύλοι σου, αἱ ὁποῖαι τὰκούουν τώρα ἀπὸ γυναικῶν; Ἐγὼ τοῦλάχιστον, ὡς γυνή, δὲν ἀνέγνωσα μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν τὴν ἀπάντησιν σου, τὸ ὁμολογῶ. Εἶχα μάλιστα νὰ σου ἀπαντήσω πολλὰ εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἀλλ' ὁ Κριλῶφ, ὁ ὁποῖος πᾶν ἄλλο ἐννοεῖ διὰ τοῦ μύθου σου, δὲν το ἐπιτρέπει σήμερον...

Ἰδοῦ τώρα καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἐσπερου, ὁ ὁποῖος ἐπλησίασε περισσώτερον ὅλων πρὸς τὸ ἀληθὲς ἐπιμύθιον:

«Πολλάκις οἱ ποιηταὶ καὶ ἐν γένει οἱ μεγαλοφυεῖς ἄνδρες δὲν εἶνε ὅμοιοι πρὸς ἑαυτούς· δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν εἰς τὰ ἔργα τῶν μέρη ἀσθενέστερα, πλησίον ἐλαττωμάτων καλλόνων. Πόσον λοιπὸν ἀπατώνται καὶ πόσον γίνονται γελοῖοι ὅσοι, κρίνοντας καὶ συγκρίνοντας τὰ ἑαυτῶν μόνον πρὸς τὰ ἀσθενέστερα ταῦτα μέρη, καυχῶνται ὅτι εἶνε ἴσοι ἢ καὶ ἀνώτεροι ἐκείνων!

Ἐσπερος.

Βραβεύω λοιπὸν τὸν Ἐσπερον καὶ ἐπαίνω τὸν Ταπεινὸν Ἰον καὶ τὴν Ἀθιγγανίδα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Νίκος εἰσῆλθεν εἰς ἐν Παντοπωλεῖον, ὅπου εἶδε διὰ πρώτην φορὰν κυτὰ ἀστακῶν καὶ ἐγγίσας μετὰ τὴν χεῖρα ἐν, ἠρώτησε τὸν παντοπώλην:

— Τί εἶνε μέσα εἰς αὐτὰ τὰ ὠραία κουτιά;

— Ἀστακοί, ἀπήντησεν ὁ παντοπώλης.

Ὁ Νίκος ἀπέσυρε τότε μετὰ τρόμον τὴν χεῖρά του καὶ εἶπε:

— Πολὺ καλά, τάφινον... Ἀλλὰ δὲν θὰ μου πῇτε τί εἶνε μέσα;

Ἐστῆλ ὑπὸ τῆς Μορφῆς:

Νηπιακὴ ἀστρονομία.
Κωστάκης. — Μαμμά, τί εἶνε τὸ φεγγάρι;
Μαρίκα. (ἀδελφὴ του.) Καλὲ τὸσφ πρᾶγμα δὲν εἴρεται; Εἶνε τὸ παιδί τοῦ οὐρανοῦ.

Κωστάκης. — Ἀμὲ τὰστρα;
Μαρίκα. — Ἀ, τὰστρα εἶνε τὰ ἐγγόνια του!
Ἐστῆλ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους.

Ἡρώτα τις τὸν Λέοντα τῆς Ἀφρικῆς:
— Ἐργεῖται συχνά εἰς τὰς Ἀθήνας.
— Naί, ἔρχομαι κάθε ἐβδομάδα καὶ μένω δεκαπέντε ἡμέρας.

Ἐστῆλ ὑπὸ τοῦ Ὀλυμπιονίκου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Παιδιά μου, σᾶς ὑπενθυμίζω ὅτι διὰ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸν 48ον Διαγωνισμόν, ἡ προθεσμία λήγει τῇ 10 Αὐγούστου. Νὰ ἡξεύρετε καλὰ, ὅτι ὅσα Διαγγήματα λάβω μετὰ τὰς 10 Αὐγούστου, θαποκλεισθῶν ἀπὸ τὸν Διαγωνισμόν ὡς ἐκπρόθεσμα.

Πολὺ ὀλιγόλογος πρέπει νὰ εἶνε ὁ *Ferrat*ος *Ἑλλη*ν. Ἡ σημερινὴ του ἐπιστολὴ ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ δύο γραμμὰς! Διὰ τί δὲν μου γράφεις περισσότερα, καλὲ μου φίλε; Ὁ λοῖ οὐ σὲ ἀσπάζονται.

Ὁ ἀνὴρ, τὸν ὁποῖον ἀναπνέεις, *Τικ-Τακ* δὲν εἶνε μόνον δροσερὸς, ἀλλὰ καὶ γεμάτος ἀπὸ ἀρχαίαν δόξαν. Μετὰ τὰς Ἀθήνας, ἡ Σπάρτη. Πόλεις ἐνδοξότερας ἀπὸ αὐτὰς τὰς δύο δὲν εἶδεν ὁ κόσμος, οὔτε ὁ ἀρχαῖος, οὔτε ὁ νέος!

Βεβαίως, *Ferrat*ος μου *Καλλιπραξίδα*, ἡ χαρὰ τὴν ὁποῖαν αἰσθάνομαι διὰν προσδοκῶν καὶ διαπρέπον οἱ μικροὶ μου φίλοι, μόνον πρὸς τὴν χαρὰν τῶν γονέων τῶν δύναται νὰ συγκριθῇ. Ἐπειτα μήπως δὲν ἀποτελεῖτε ὅλοι, ὑπὸ ἀρχηγὸν ἐμὲ, μιάν μεγάλην πνευματικὴν οἰκογένειαν;

Θησαυρὸν ἀνώτερον ἀπὸ τὰς καλὰς συμβουλὰς κ' ἐγὼ δὲν γνωρίζω, *Ταπεινὸν Ἰον*. Εἴμεθα σύμφωνοι. Αἱ τὸσον θερμαὶ σου ἐκφράσεις μ' ἐνθουσίασαν.

Ἡ Ἐσπερινὴ *Γαλήνη* (πόσον καιρὸν εἶχε νὰ μου γράψῃ!) ἔγρασε διὰ τὴν γαλήνην μετὰ τὴν ξενολατρίαν τῆς Ἰουλίας, τὸσον, λέγει, ποῦ δὲν ἠμπόρεσε πλέον νὰ κρατήσῃ τὸ στόμα της κλεισθόν. Καὶ μὴ τὰ ἔγραψε καὶ ἐξεθύμωσε ἡ Ἐσπερινὴ *Γαλήνη* καὶ τώρα πλεόν εἶνε γαλήνη, ὅπως πρῶτα.

Μήπως κάμνεις λάθος, καλὴ μου *Μαργαρίτα*; διότι ἔχω καὶ μιάν φίλην, ἡ ὁποία λέγεται *Δνεμῶνη*. Ἡ τόση σου ἀγάπη πρὸς τὰ ζῶα ἀποδεικνύει τρυφεράν ψυχὴν. Τὰ εἶπα διὰ εἰς τὸν κύριον Φαίδωνα.

Ἀ, *Ἐλικωνίδες Παρθένες*! νὰ μὴ μου ἔαναγράψῃς διὰ με σκοτίζον αἱ ἐπιστολαὶ σου, διότι θὰ σου θυμῶσω. Δὲν λέγω διὰ θέλω νὰ μου γράφετε πολλὰ καὶ συχνά. Πῶς εἶνε δυνατόν λοιπὸν νὰ με βαρύνῃς διὰ ἐγὼ ἡ ἰδία ζητῶ; Ἀπεναντίας τὸσον μεγαλότερα εἶνε ἡ χαρὰ μου, ὅσον ἀνυπόθετος ὁ σωὸς τῶν ἐπιστολῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἀπαντῶ κάθε Παρασκευὴν.

Ἦθελε νὰ υπάγῃ εἰς τὴν ἐσοχὴν ὁ φίλος μου

Δὸν Κεχώτης· ἀλλὰ δὲν ἔφυγε, περιμένων τὸ διπλὸν μου φύλλον. Πῶς με ἐνόησάς; ἡ ἀγάπη τοῦ **Δὸν Κεχώτης**!

Περιμένω λοιπὸν τὰς ἐντυπώσεις σου, **Λευκὴ Περιστερᾷ**. Εἰς σὲ ἀρκεῖ ἓνας μόνον περίπατος, μὲ τὰ γρήγορα περὰ σου, διὰ νὰ ἴδῃς ὅλην τὴν νήσον.

Ἀγαπητὴ μου **Δέα**, δὲν ἤμπορεῖς νὰ μου συστήσῃς κ' ἐμὲ κανένα ἵπ' αὐτὰ τὰ χαρούμενα παιδάκια που παίζουν ἀπὸ τὸ πρωτὶ ἕως τὸ βράδυ; Ματαίως ζητεῖς τὸ ὄνομα τοῦ **Χαλασμὸς Κόσμου**. Δὲν τὸν λέγω πλέον τίπο· ἐὰν νὰ κανένα, διότι ἐδῶλως δὲν αὐτὸ ἐννοεῖ νὰ εἶνε τὸ ἀληθές· τὸν ὄνομα!

Σὲ δέχομαι· εὐχαρίστως ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου εἰς τὸν Δαγωνισμόν, **Κλέαρχε Ι. Ξενάκη**, καὶ σε ἀσπάζομαι.

Διὰ νὰ εἶπω τὸνομά σου εἰς τὴν **Δάφνην**, πρέπει νὰλλάξῃς ψευδώνυμον, **Ἑλληνὶς Καλλιτέχνης**, διότι τότε πλέον διὰ κανένα δὲν θὰ εἶνε μυστικόν· ὥστε περιμένα.

Ἐνόησα δὲν πρόκειται περὶ παραδρομῆς, **Ρόδον τῆς Ἀνδρῶν Κνανόλευκας** γάτες εἶνε ἄγνωστες εἰς τὴν ζωολογίαν. Τὴν μελανόλευκην λοιπὸν γάταν σου ἀντασπάζεται ἡ κατόμαυρη Πίσσα μου.

Ἰσως εἰς τὸ προσεχές φυλλάδιον θὰ προκυρῇ πάλιν ἓνα μικρὸν διαγωνισμόν, φίλε **Ὀλυμπιονίκην**, νέου εἰδους. Τὸ Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν ἀπορῶν Μαθητῶν δὲν λειτουργεῖ πρὸς τὸ παρόν. Βλέπω δὲ εἶσαι πολὺ γενναῖος **Ὀλυμπιονίκης**, ἀρ' οὐ τα ἔβαλες μ' ἓνα **Λέοντα** τῆς **Ἀφρικῆς**. Ἐνθυμήσου ὅμως τί λέγει ὁ θεὸς **Χρυσόστομος**: «Δέων ἐρευνέται καὶ τίς οὐ φοβήσεται;»

Ἐχομεν λοιπὸν τώρα καὶ μίαν **Λύραν** τοῦ **Ὀρφέως**. Αὐτὰ τὸ ψευδώνυμον μοῦ ἤρесе, ἀγαπητὴ μου Μετὰ τὰς λαμπρὰς σου ἐξετάσεις λοιπὸν, γράφε μου συχνά.

Θεῖον πρᾶγμα ἡ ζωγραφικὴ πραγματικῶς, **Μυρομένη**. Ἀλλ' ἀρ' οὐ σοῦ ἀρέσῃ τὸσον καὶ ἔχῃς ἀρχὰς, διατὶ δὲν τελειοποιεῖσαι; Δὲν πιστεύω νὰ σου εἶνε δύσκολον.

Ὅταν εἶνε Κυριακή, μοῦ γράφει βραχείας ἐπιστολάς ἡ φίλη μου **Μοῦσα Πολύμνια**. Διατὶ ἀρά γε; Σοῦ ἔσται τὸ 25ον φυλλάδιον. Εἰς δὲ τὴν **Λευκὴν Βιολέτταν** ἔστειλα τὸ 22ον.

Λύπην βαθυτάτην μοῦ ἐπροξένησεν ἡ ἄγγελία τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς σου, ἀγαπητὴ μου **Ἀνδρῆ** **Ἀργοναύτα**. Παρεκάλεσα τὸν Θεὸν νὰ σε παρηγορήσῃ ταχέως διὰ τὴν σκληρὰν αὐτὴν στερήσιν. Εἶθε!

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, **Στάδιον τῆς Νικοπόλεως**. Σοῦ ἔχω ὅμως ἓν παράπονον: διατὶ τὸσον ἀραιὰ καὶ σύντομα αἱ ἐπιστολαί σου;

Αὐτὴ ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔγραψεν ὁ παλαιός μου φίλος **Κωμικὸς Ἀριστοράτης** εἶνε ἡ τελευτάα του. Τώρα πλέον ἔχει ἀπολυτήριον τοῦ Γυμνασίου καὶ μετὰ ὀλίγον θὰ εἶνε φοιτητής. Naί μὲν θὰ μάγαπᾷ καὶ θὰ μάναγινώσκῃ πάντοτε, ἀλλὰ δὲν θὰ μοῦ γράφῃ πλέον. Ὡ, πόσον συγκινητικὸς εἶνε ὁ ἀποχαιρετισμὸς του!

Πρέπει νὰ μου στείλῃς μερικά ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας σου διὰ νὰ ἐκλέξω, φίλε **Ἐρευνητᾷ**, τὸ καλλίτερον. Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰ γρηματόσημα.

Τὰ βιβλία ποῦ μοῦ ζητεῖς, **Ἀνδρῆ** **Ἡπειρώτα**, ἐκτὸς τῶν «Παιδικῶν Διηγημάτων» (τὰ ὁποῖα τιμῶνται δρ. 2) καὶ τῶν Διηγημάτων τοῦ **Ἀνδρεῖαν** (λεπτά 50) ἐξηγητήσαν.

Χαίρω πολὺ-πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σου, ἀγαπητὴ **Εὐριπίδη Βόνα**. Διὰ νὰ ἔρχωνται τὰ φυλλάδιά μου εἰς τὸνομά σου, πρέπει νὰ μου

στείλῃς 50 λεπτά, διὰ τὴν τύπωσιν νέας ταινίας.

Ἀσπασμοί, πληροσηφίαι. — Ἰδοὺ τί μοῦ γράφει ἡ **Μαρουσιώτισσα**: «Ἐτάξιδεν μετὰ τὸ ἀντοπλοῖον αἱ Ἡρα· Ἐντὸς τοῦ ἀντοπλοῦ ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ ὡς τὴν Ἰσθμίαν, ἦσαν καὶ τρεῖς ἀδελφαί, συνδρομητρίαι σου· τὸ ἐνόητα διότι τὰς ἤκουσα νὰ ὁμιλοῦν διὰ σὲ καὶ διὰ ψευδώνυμα. Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ τὰς γνωρίσω, ἀλλ' ἔμειναν τὸσον ὀλίγον, ὥστε δὲν συνωμιλήσαμεν μαζί. Ἐγὼ ἔκρατοῦσα ἓνα σκυλάκι καὶ πιστεύω νὰ μ' ἐνθυμῶνται. Τώρα λοιπὸν ποῦ ἔμαθον ὅτι εἶμαι ἡ **Μαρουσιώτισσα**, ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ νὰ μάθω τὰ ψευδώνυμά των. Λοιπὸν, ποῖαι ἦσαν αὐταὶ αἱ τρεῖς ἀδελφαί; Θά μιν ἀπαντήσῃ καμμία; — ἡ **Μαρουσιώτισσα** ἀσπάζεται τὴν **Ἀρεμῶν**, ἡ **Λευκὴ Βιολέττα** τὴν **Ἀνδρῆ** **Νύκτα** (τῆς ὁποίας γνωρίζει τὸνομα, ἡ **Μυρομένη** τὴν **Λευκὴν Βιολέτταν**, ἡ **Λύρα** τοῦ **Ὀρφέως** τὴν **Λύραν** τοῦ **Ἀρίωνος**, τὸν **Ὀρφέα** καὶ τὸν **Λέοντα** τῆς **Ἀφρικῆς** (ὧν ζητεῖ τὰ ὀνόματα) ἡ **Ἑλληνὶς Καλλιτέχνης** τὴν **Μαρουσιώτισσαν** καὶ τὴν **Γλυκεῖαν Πατρίδα**. Ὁ **Ἀνδρῆ** **Ἀργοναύτης** βιολιστὴς καὶ αὐτὸς, καθὼς καὶ ὁ **Δὸν Κεχώτης**, συγκαίρουσιν τὸν **Ἀνδρῆ** **Ἡπειρώτην** διὰ τὸ μουσικόν του τάλαντον. — ἡ **Ὠραία Κέρκυρα** εὐχαριστεῖ διὰ τὰ συγκατητήρια τὸν **Φοῖβον Ἀπόλλωνα** καὶ ἤθελε νὰ μάθῃ τὸνομά του. — Ὁ **Χαλασμὸς Κόσμου** ἀπαντᾷ πρὸς τὸν **Κομφούκιον** διὲν γνωρίζει τὴν ἡλικίαν του, διότι δὲν ἐνθυμεῖται πότε ἐγεννήθη. Ἀπεναντίας ἡ **Μαρίδα** τοῦ **Φαλήρου** ἠξέυρει καλὰ ὅτι εἶνε 12 ἐτῶν, 8 μηνῶν, 14 ἡμερῶν καὶ — μέχρι τῆς στιγμῆς· ποῦ γράφει, — 5 ὥρων καὶ 30 πρώτων λεπτῶν. Ἡ αὐτὴ με παρακαλεῖ νὰ εἶπω εἰς τὸν **Χαλασμὸν Κόσμου** διὲν καλὰ τὴν ἐξεδικήθη καὶ δὲν τὴν μέλει, διότι αὐτὴ ἡ ἤρσατο χερῶν ἀδίκων. » Εἶνε δὲ περιττὸν, λέγει, νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῶν τελευταίων του. Παιδικῶν Πνευμάτων· διότι ὅλοι ἐνόησαν ὅτι εἶνε πλαστά. Οὕτε ὁ πατέρας τῆς σκοπεῖ νὰ τῆς ἀγοράσῃ ποδήλατον, οὕτε αὐτὴ κάμνει τέτοια χονδρὰ ἀστεία μετὰ διδασκάλισές της! — Ἡ **Δέα** ἀσπάζεται τὴν **Ἥα** **Δερῖαν** καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς **Μαρίδας** τοῦ **Φαλήρου** ἡ **Λευκὴ Περι** ἐρὰ τὴν **Νεράϊδα** τοῦ **Εὐρώτα**, (τῆς ὁποίας ζητεῖ τοὺς ἀρχαίους, ἡ **Ἐλικωνίας Παρθένος** τὴν **Γλυκεῖαν Πατρίδα**, τὴν **Ἑλπίδα** Ἀναστασιάδου, τὴν **Λιλήν** Λογιωτάτου καὶ τὸν **Δκάματον Ποδολάτην**, τὸν ὁποῖον γνωρίζει (λέγει δὲ ὅτι ὁ **Ἀνδρῆ** **Ἡπειρώτης** γνωρίζει πολὺ καλὰ τὸν **Μαντέιον** τῆς **Δωδώνης**, διότι εἶνε ἐξάδελφός.) Ἡ **Μαργαρίτα** τὴν **Γλυκεῖαν Πατρίδα** καὶ τὴν **Μαρουσιώτισσαν** τὸν **Ταπεινὸν** **Ἰον** τὴν **Κεφαλληνιακὴν Ἀδραν** τὴν **Ἑλληνίδα Καλλιτέχνην** καὶ τὴν **Μοῦσαν Πολύμνιον**, ὧν ζητεῖ τὰ ὀνόματα. Τέλος τὸ **Ἦσυχον** **Δεράκι** προσφέρει τοὺς ἀσπασμούς του εἰς ὅλους τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ διαμένοντας συνδρομητάς μου, μετ' ὧν συνδέεται, ὡς γεννηθεὶς ἐν **Ἀλεξανδρείᾳ**· γνωρίζει δὲ τὸ ὄνομα τῆς **Μούσης Πολύμνιας**.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ **Διάπλασις** πρὸς τοὺς φίλους τῆς **Κοραὴν Τσουκνίδαν**, **Ἦσυχον** **Δεράκι**, **Πέτρον Κ. Γαβριήλ**, **Ἀνδρῆ** **Στρατιώτην**, **Ὠραῖαν Κέρκυραν**, **Γόρδιον**, **Ἰωνίδα**, **Θησέα**, **Χρυσάετον**, **Ἀλέξανδρον Σ.** **Οἰκονομίδην**, **Γέροντα** τοῦ **Τμήτεος**, **Ἀνθιμῆ** **Πεδιάδου** κτλ. κτλ.

Εἰς τὰς ἐπιστολάς τὰς ὁποίας ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Ἰουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές φύλλον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 3 Σεπτεμβρ. ἐ.ε.

397. Λεξιγράφος.

Τὸνομα ἐνὸς γράμματος εἶνε τὸ πρῶτον μέρος, τῶλο νίκου ἐυφραίνεται κάθε παιδί καὶ γέρο. Καὶ ὅμως δεῖν εὐρεθῶν τὰ δύο ἡνωμένα μποροῖν νὰ κάμουν ἄρρωστον εὐκόλως τὸν καθέναν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀντικεῖ Ὁδραν.

398. Στοιχειδγράφος

Δοχεῖον εἶμαι χορήσιμον τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει.

Ἐν γράμμα ἂν ἀποβληθῇ

καὶ ὁ τόνος μου μετατεθῇ,

Ἐνδοξον νήτον παριστᾷ αὐτό που ἀπομένει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τίχ Τίχ.

399. Ἀναγραμματισμός.

Κράτος εἰμ'· μετὰβαλε τὴν θέσιν τῶν γραμμάτων καὶ ἄνδρα τότε θὰ ἴδῃς ἐκ τῶν καουρογῶτων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

400-103. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀνὰ δύο λαμβανομένων σχηματίσων τέσσαρα κύρια ὀνόματα:

Μήτηρ, Δίος, εὐραία, μήλα, Μάνη, σιγά, κερί, νέρφ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσάετου.

404-108. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς γράμματος ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

Ἄηρ, φῶκη, λάλος, ποῦς, τέως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπίρου.

409. Γωνία

H + + + + = Ὑποδιαίρεσις τοῦ χρόνου

+ Λ + + + = Πλοῖον

+ + I + + = Ἐσουλουργικὸν ἐργαλεῖον

+ O + + + = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος

Σ + + + + = Νῆσος τῆς Τουρκίας

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 καὶ 8 Ἰουνίου 1896.

280. Σάββατον, σάβανον. — **284.** — Μονάρχης, νομάρχης. — **282.** Διὸς τὰ πρῶτον οἱ ἄνθρωποι — **283-284.** 1, **Γλεῦθος**, λεῦκος, λύλος, λάκκος, σάκκος, σάλος, ἄλλος, ὄλος, οἶος, οἶνος. 2, **Τόξον**, τόσον, τῶςος, ὄσος, ὄλος, ἔλος, βέλος. — **285-288.** Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων κ καὶ ρ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: χρῆμα, καρπὸς κράτος, κυριότης. — **289.** ΡΟΔΟΝ, ΑΘΗΝΑ, ΒΕΛΟΣ (1, Ρ \ Σσον. 2, ΟΝΟ. 3, ΔΗΛος. 4, ΟΘΕν. 5, ΝΑΒΙς). — **290.** Κακὴ γλῶσσα εἶνε σημεῖον κακῆς καρδίας.

291. Ἀντιγόνη (ἀντί, γόνυ). — **292** Λάδι, κλαδί. — **293**

Γ 294 Δ Ε Σ
Φ Ω Ρ Α Ρ Ο
Γ Ω Ν Ι Α Κ Ι Μ Ω Ν
Ρ Ι Σ Α Η Ι
Α Σ Σ Α

295-297. 1, Εὐβοία. 2, Κῆρος. 3, Αἴγινα. **298-299.** 1, Λάκος, λάκκος, λάρος, Πάρος, Πόρος, ὄρος, ὄνος. — 2, Ὄρος, ὄλος, ἔλος, ἔπος, ἔππος. — **300-303.** Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων ε, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ὀδὺς, ἔπος, ἀτίλη (κατὰ παραδρομὴν ἐδημοσιεύθη φανδὸς ἀντὶ φανδὸς ἐξ οὗ ἄξιος). — **304.** Οὐκ αἰεὶ ποταμὸς ἄξινας φέρει. — **305.** Κάτωπρον εἶδους χαλκῶς, οἶνος δὲ νοῦ

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσῶν, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

πράξιων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν τῶν διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτύπωσώς τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρυσιν δεκαπενθήμερον τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως, τῶν εἰσιν ἀπαράδεκτα.